

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVIII
NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1970

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

- 30 decembrie 1947 — 30 decembrie 1970 M. T. Pîrvan
— O nouă filă D. Popa
— Studii Biblice
3. VII 1971 — 22 I 1972
Trim. III 1971 — Virtuți creștine
Trim. IV 1971 — Studiul profeților
Trim. I 1972 — Studii din epistola lui Iacob

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Prilej de Sărbătorească Aniversare

Încă o zi și anul 1947 avea să se încheie. Dar atunci, acea zi din urmă a anului nu a adus numai sfârșitul anului 1947, ci a consemnat și sfârșitul unei vechi orînduiri și începutul unei ere noi. De aci înainte poporul românesc își va depăna istoria sa într-o nouă așezare, o nouă orînduire, **REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ**. Chiar de atunci, tînăra republică s-a avîntat cu putere pe drumul ce îi stă în față, urcînd vertiginos în fiecare an noi înălțimi, noi culmi de progres, de prosperitate, din ce în ce mai frumoase, mai mărețe, mai strălucitoare.

Au trecut de atunci 23 de ani, și cit de mult s-a realizat în cei 23 de ani pe care îi împlinește azi Republica Socialistă România. În orice domeniu am privi, progresele înregistrate sînt imense. Fie că privim în domeniul industriei moderne, al dezvoltării agriculturii, al construcțiilor, al științei și culturii sau în oricare alte sectoare ale vieții noastre naționale, vedem realizări la care altă dată nici nu am fi gîndit.

Să aruncăm o privire pe tărîmul internațional. Atunci prea puțin cunoscută. Azi la a 23-a aniversare, este prezentă oriunde pe suprafața pămîntului, prezentă în organizațiile de seamă ale lumii. Glasul ei se aude în forurile cele mai înalte, și acest glas este luat în seamă.

Spre a ne da și mai bine seama la ce nivel s-a ridicat țara noastră și de ce prestigiu internațional se bucură, va fi suficient să trecem în revistă numai cîteva din vizitele pe care Conducătorul Țării noastre le-a făcut în acest an, și anume în Franța, Austria, Statele Unite, Maroc și O.N.U. Pretutîndeni a fost întîmpinat cu căldură, cu suflet deschis și cu sinceră prietenie. Fiecare vizită a avut la rîndul ei un larg ecou internațional, aprecieri elogioase ale presei străine dovedesc aceasta cu prisosință.

Să ne oprim o clipă la cîteva aspecte cu ocazia participării la Sesiunea Jubiliară a Adunării Organizației Națiunilor Unite.

Încă înainte de sosirea președintelui Nicolae Ceaușescu la O.N.U. președintele actualei sesiuni, Edvard Hombro, spunea: „Sînt foarte fericit de ocazia pe care o voi avea de a mă întîlni marți după amiază cu președintele țării Dvs. aici la Națiunile Unite. Nu numai că îl admir foarte mult, dar și pentru că sînt profund convins că politica externă a României se bazează pe principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite”.

Iar după întîlnire se exprima astfel: „Sînt fericit că am întîlnit pe Președintele Consiliului de Stat al României aici la Națiunile Unite... Punctele de vedere exprimate de Președintele Nicolae Ceaușescu, poziția țării Dvs., față de problemele vieții internaționale, au relevat încă odată că România acționează în cadrul O.N.U. și al altor foruri internaționale ca un stat care simte pe umerii săi marile responsabilități ce decurg din relațiile internaționale”.

Înscriem în continuare întîlnirea cu Secretarul General al O.N.U., U. Thant și cu alți șefi de state; și apoi cuvîntarea președintelui Nicolae Ceaușescu la Sesiunea Jubiliară a Organizației Națiunilor Unite, al cărei ecou profund s-a oglindit atît în rîndul numeroaselor delegații și personalități prezente, cît și acela al cercurilor ziaristice de la Națiunile Unite, precum și în rîndurile opiniei publice internaționale.

Astfel Mitia Ribicici, președintele Vecei Executive Federale a R.S.F. Jugoslavia declara: „Aș dori mai tirziu să spun că însuși prezența președintelui Consiliului de Stat al României prietene, Nicolae Ceaușescu, la sesiunea Jubiliară a întărit mult semnificația acestei reuniuni. Participarea șefului statului român constituie o nouă dovadă a atașamentului României Socialiste față de principiile Cartei, a dorinței sale de întărire a rolului organizației în viața internațională”.

Iar șeful delegației franceze la Sesiunea Jubiliară O.N.U., Maurice Schuman, ministrul afacerilor externe al Franței, făcea următoarea declarație reprezentanților presei române: „Permiteți-mi să exprim înalta mea apreciere cu privire la discursul domnului președinte Ceaușescu... A fost un discurs magistral și reconfortant”.

Amintim cu această ocazie și întîlnirea la nivel înalt în Statele Unite și primirea călduroasă ce s-a făcut pretutîndeni președintelui Nicolae Ceaușescu și soției sale, cum și aprecierile elogioase făcute la adresa poporului român. Toate acestea evidențiază tot mai mult prestigiul de care țara noastră se bucură peste hotare.

Despre progresele imense ale României vorbea astfel președintele Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea sa în Camera Reprezentanților din Maroc: „Poporul român este angajat cu toate forțele sale într-o vastă operă de dezvoltare economico-socială a patriei sale, de făurire a unei orînduiri sociale noi — socialiste. Progresele înregistrate pe acest drum într-o perioadă istorică scurtă sînt imense”.

Am arătat pe scurt cu prilejul celei de a 23-a aniversări a Republicii Socialiste România, aceste cîteva aspecte, spre a înțelege cu toții, mic și mare, că dacă conducătorii țării noastre luptă neobosiți pe toate tărîmurile pentru înălțarea prestigiului țării, pentru afirmarea ei pe arena internațională, și pentru bunăstarea și fericirea ei, datori sîntem și noi ca popor și locuitori ai acestor plaiuri frumoase, să ne împlinim în mod conștiințios și cu dragoste lucrul nostru acolo unde ne găsim fiecare, în uzină sau la catedră, pe ogoare sau în ateliere, unind forțele noastre pentru progres și prosperitate.

Întîmpinăm cu astfel de hotărîri anul 1971, și vom contribui și mai mult la creșterea prestigiului țării noastre, la realizarea idealurilor mărețe de bunăstare și fericire și la apărarea păcii, deziderat al tuturor popoarelor lumii

M. T. PÎRVAN

Cu ocazia începerii fiecărui nou an, vorbim adesea despre „O nouă filă din cartea vieții“, ce așteaptă să cuprindă în paginile ei gândurile, sentimentele și acțiunile vieții noastre zilnice. Asemenea unui școlar asupra căruia orice carte nouă și orice caiet nou, la început de an școlar, trezește dorinți și hotărâri laudabile, tot astfel începutul unui nou an aduce în suflet nostalgia după o viață mai folositoare... planuri și proiecte mai îndrăznețe, dorinți de bine, de fericire. Dar lucrul cel mai de seamă vine după ce am întors această nouă filă. Important este cele ce încep să se adune pe aceste pagini. Un scris frumos, clar, curat și citeț, sau ceva „indescifrabil“, o proză patetică, un vers plin de frumusețe, de cîntec; un cuprins liric, cu gânduri înălțătoare și fapte bune, sau... o înșiruire incoherentă de cuvinte, prinse laolaltă, fără sens, frumusețe și fond.

Nu degeaba se ruga fierbinte dulcele cîntăreț al lui Izrael: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“. Să ne veghem bine cursul zilelor noastre spre a ne înțelepți, să ne înnoibilăm cursul acțiunilor noastre, spre a dovedi înțelepciunea anilor și strădania lucrării de învățare a Duhului Sfînt, spre a fi tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și la fel de plăcuți și folositori vieții, oamenilor, societății.

Odată cu apariția acestui număr al revistei noastre „Curierul Adventist“ acesta aduce cu sine mult așteptatul material al Studiilor Biblice, necesar serviciilor divine de învățare, din Comunitățile noastre. Pînă la rezolvarea definitivă a problemei tipă-

ririi într-o broșură aparte a acestui material, Comitetul Uniunii a hotărît publicarea lor în paginile revistei. Ca totdeauna studiile sînt inspirate din Sfintele Scripturi, pe care sîntem chemați a le studia.

În cel de al treilea trimestru al acestui an, 1971, vom studia un mănunchi de „Virtuți creștine“, virtuți ce trebuie să stăpînească viața fiecărui creștin adevărat. Mai mult, sa devină parte integrantă a vieții și caracterului nostru sfințit de cer. Ca model al vieții creștine avem pe Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Studiind, privind la El și trăind învățăturile Sale în viața noastră zilnică, făcîndu-ne de folos tuturor vom ajunge să fim... „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului“. 2 Cor. 2, 18.

Urmează apoi un studiu cuprinzător din viața profetilor Vechiului Testament, acest nor mut de martori, cum se exprimă marele apostol Pavel. Studierea vieții lor, va fi cu certitudine inspiratoare pentru cercetătorul sîrguincios și credincios al Scripturilor.

Bătrînul Iacob ne sfătuiește apoi, ca un părinte al Bisericii, atrăgîndu-ne atenția asupra vieții noastre de creștin. El arată în epistola sa care este o epistolă a creștinismului practic, rezultatele faptelor ce vor fi produse de o credință curată, în viața credinciosului. Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvînteze acest Cuvînt, iar filele vieții să constituie pentru fiecare dintre noi dovezi concrete ale rezultatelor lucrării Duhului Sfînt în viața noastră.

Studii Biblice

Virtuți Creștine

STUDIUL 1

BUNĂTATE ȘI NOBLEȚE

3 iulie 1971

Matei 5, 16

Fără îndoială, virtutea cea mai de seamă în viața creștină este evlavia, din care odrăștește oricare altă virtute din lista însușirilor creștine. A cultiva toate însușirile unui caracter nobil, înseamnă a întruropa bunătatea ce s-a dat pe față în Isus pe cînd umbla printre oameni. Această sfințită țintă este de urmărit o viață întreagă și poate fi atinsă numai prin creștere spirituală progresivă pe măsură ce recunoaștem zilnic bunătatea lui Dumnezeu, ne însușim puterea Lui pentru biruirea ispitei, și prin însoțire și unire strînsă cu Hristos ne străduim să copiem modelul divin.

1. Cum a îndrumat Isus pe cei ce umblau după virtute la adevăratul izvor al bunătății? Luca 18, 18, 19.

„Căpetenia se adresase lui Hristos doar ca unui rabi onorat, fără de a descoperi în El pe Fiul lui Dumnezeu. Mîntuitorul a spus: „Pentru ce mă numești Bun? „...Numai Dumnezeu este bun. Dacă Mă recunoști ca atare, trebuie să mă primești ca Fiu și reprezentant al Lui“.

2. Care este natura bunătății lui Dumnezeu? Exod 33, 19, p.p.; 34, 6, 7. p.p. compară cu 1 Ioan 4, 8 u. p.

„Egoismul ne împiedică de a privi pe Dumnezeu. Spiritul egoist judecă pe Dumnezeu ca pe cineva

care este cu totul la fel cu el. Cîtă vreme n-am renunțat la acest spirit, noi nu putem înțelege pe Acela care este iubirea. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil și încrezător va vedea că Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv, încet la minie și plin de bunătate și credincioșie“.

3. Cum a descoperit Isus caracterul lui Dumnezeu? Fapte 10, 38. Cărei slujbe cuprinzătoare a fost dedicat El? Luca 4, 18, 19.

4. Ce se spune despre om în starea lui naturală? Ps. 14, 3. u. p.

„Noi trebuie să privim ținta la Hristos... Cînd privim adînc la curăția și măreția Lui, vedem propria noastră slăbiciune, cum și defectele noastre așa cum sînt ele într-adevăr“.

5. Ce parte îndeplinește bunătatea lui Dumnezeu în mintuirea păcătosului? Rom. 2, 4

„Dumnezeu cheamă pe oricine la pocăință, dar păcătosul nu este în stare nici măcar să se pocăiască dacă Duhul Sfînt nu lucrează asupra inimii lui... Mîntuitorul ne atrage fără încetare la pocăință; noi n-avem decît să ne lăsăm să fim atrași, și inimile noastre se vor zdrobi de căință“.

6. Pentru a fi umpluți de bunătatea lui Dumnezeu cît de vie trebuie să fie dorința noastră? Ps. 107, 9; Mat. 5, 6.

„Atunci cînd gîndul se adîncește în bunătatea Lui, în îndurarea Lui și în iubirea Lui, înțelegerea adevărului se face din ce în ce tot mai clară; mai înaltă

și mai sfântă dorința după curățire a inimii și limpedea gândirii“.

7. Cu ce alte roade ale Duhului este asemănată iubirea ? Gal. 5, 22, 23.

„Acea care ajung făpturi noi în Hristos Isus vor aduce roadele Spiritului... Cel mândru și încrezut ajunge blînd și smerit cu inima. Cel înfumurat și ușuratic devine serios și nepretențios. Bețivul se face un om cumpătat, iar desfrinatul ajunge curat. Obiceiurile și modelele ușuratic sînt date la o parte“.

8. Cîț de ales este modelul pentru purtarea creștinului ? 1 Petru 1, 15, 16 ; Matei 5, 48 ; Efes, 4, 13.

„Prin păcat s-a strîcat și aproape s-a șters chipul lui Dumnezeu în credincios ; revine lucrării Evangheliei de a reface ceea ce aproape s-a pierdut, iar noi trebuie să ajutăm la lucrarea aceasta“.

„După cum Fiul omului a fost desăvîrșit în viața Lui, așa urmașii Lui trebuie să fie desăvîrșiți în viața lor“.

9. Cîț de cuprinzătoare este influența unei vieți evlavioase ? Matei, 5, 16 ; 1 Petru 2, 12.

„Iudeii se gîndeau să mărginească beneficiile mîntuirii la propria lor națiune ; dar Hristos le-a arătat că mîntuirea, e ca lumina soarelui. Ea aparține întregii lumi. Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarțele unei cărți, nici între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie scoasă ocazional pentru propriul nostru folos, și apoi să fie din nou pusă cu grija la o parte. Ea trebuie să sfințească viața de toate zilele, să se dea pe față în orice treburî bănești și în toate legăturile noastre cu societatea“.

10. Cum sînt descriși credincioșii care așteaptă venirea Domnului ? Tit 2, 11-14.

„Hristos întemeie o împărăție pe principii cu totul diferite. El chemă pe oameni nu la stăpînire, ci la servire. Cel mai tare să poarte lipsurile celui mai slab. Puterea, poziția, talentul, educația pun pe posesorul lor sub o mai mare obligație de a servi semenilor săi“.

„Nimeni să nu aibă acum de a face cu păcatul. V-ati curățit sufletul de orice mînjitură ? Ați urmat de aproape lumina ? Aveți fapte corespunzătoare cu mărturisirea voastră de credință ?“.

11. Ce tîntă nobilă este rostită în binecuvîntarea apostolică pentru credincioși ? Ebr. 13, 20, 21.

„Sfîntenia nu este o stare de extaz ; ea este o deplină pregătire a voinței către Dumnezeu ; este trăirea prin orice cuvînt care pornește din gura lui Dumnezeu ; este împlinirea voinței Tatălui nostru ceresc ; este încrederea în Dumnezeu în vreme de încercare, de întuneric ca și de lumină ; este umblarea prin credință, nu prin vedere ; este sorîmirea pe Dumnezeu într-o încredere fără de îndoială, și odihnire în iubirea Lui“.

12. Ce răsăditire este păstrată pentru aceia care ajung la măsura de adevărat creștin ? Matei 25, 21.

„Pe canal bucurătorilor, Isus aseză cu însuși mîna Lui cea dreaptă cununa slavei. Pentru fiecare se găsește acolo o coroană, purtînd numele lui cel nou, și inscripția : „Sfîntit Domnului“...“

STUDIUL 2

CREDINCIOȘIE ȘI ÎNCREDERE

10 iulie 1971

Luca 16, 10

În lume se pune mare preț pe bărbați și femei de încredere, se recunoaște calitatea credincioșiei lor punîndu-i în slujbe înalte, dîndu-le răspunderi grele, și recompense mari. Dumnezeu are și El un înalt nivel de realizări pentru biserica Sa (2 Cron. 16, 9, p. p). Numai aceia care corespund la „înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus“ pot avea parte la bogățiile de nespuse ale harului Său.

1. Ce asigurare ni se dă că Dumnezeu este credincios ? Is. 25, 1 ; 1 Cor. 1, 9.

„Ceea ce mai pe sus de alte considerațiuni ar trebui să ne facă să prețuim Biblia, este faptul că în ea se descoperă voința lui Dumnezeu. Aci aflăm scopul pentru care sîntem creați cum și mijloacele prin care se poate obține mîntuirea. Aflăm cum putem dez-

volta înțelepțește viața aceasta și cum putem să ne asigurăm viața viitoare“.

2. Cum e descrisă mai departe credincioșia lui Dumnezeu ? Plîng. 3, 22, 23 ; 1 Cor. 10, 13. Cîț de dăinuioare este această credincioșie ? Ps. 119, 89, 90, 160.

„Biblia ne arată pe Dumnezeu în locul Său înălțat și înconjurat de zeci de mii și mii de mii de ființe sfînte, toate așteptînd să facă voia Lui. Prin sîlîi acestia El este în legătură activă cu fiecare parte a împărăției Sale. Prin Spiritul Său, El este pretutîndeni de față. Prin mijlocirea Spiritului Său Sfînt și a îngerilor Săi El servește copiii oamenilor“.

„Nu printr-o putere ce s-ar afla în el însuși dă pămîntul an de an bunătațile lui și își urmează drumul în jurul soarelui, Mina Celui veșnic este perpetuu la lucru călăuzind planeta aceasta. Ceea ce ține pămîntul în poziție, în rotația lui, este puterea lui Dumnezeu care se exercită continuu“.

3. Cum a arătat Isus credincioșia Sa față de principii cerului în devoțiunea personală ? Luca 6, 12. În împotrivirea față de păcat ? Mat. 4, 10. În ținerea Sabatului ? Luca 4, 16. În bună purtare cetățenească ? Marcu 12, 17.

4. În cuvîntarea lui de despărțire ținută înaintea lui Izrael, cum și-a apărut Samuel cinstea și ce a recunoscut poporul ? 1 Sam. 12, 3, 4.

„Samuel nu căuta numai să-și îndreptățească propria sa purtare. El prezentase mai înainte principiile care trebuia să guverneze atît pe împărat cît și pe popor și dorea să adauge la cuvintele sale greutatea propriului exemplu.“

5. Ce motiv pentru servirea credincioasă a lui Dumnezeu a fost pus înaintea lui Izrael în zilele lui Samuel ? 1 Sam. 12, 24.

6. Ce a făcut Iov cînd a fost lipsit de cele mai scumpe bunuri ale lui ? Iov 1, 20-22.

7. Ce exemplu de credincioșie a dat Daniel ? Daniel 6, 10. Dar Neemia în activitatea sa ? Neemia 6, 3, 4.

„Credința celui care înaintează fără încetare nu slăbește deoarece mai pe sus, mai pe jos, mai departe, el recunoaște iubirea infinită, îndrumînd toate lucrurile în așa fel ca să realizeze scopul Său cel bun. Servii adevărați ai lui Dumnezeu lucrează cu o hotărîre care nu va da gres, deoarece tronul harului este reazemul lor neîncetat“.

8. Ce principiu de bază se găsește în lucrarea și purtarea unei persoane de încredere ? Luca 16, 10.

„Toti pot fi siguri că credincioșia în lucrările mici e dovada negătirii pentru răspunderi mai mari. Fiecare fapt din viață este o dovadă a caracterului ; și numai acela care în datoriile mărunte se dovedește ca un „lucrător care n-are de ce să-și fie rusine“, poate fi onorat de Dumnezeu cu un serviciu mai de seamă“.

9. Care să fie atitudinea noastră față de datoriile vieții de toate zilele ? Ecles. 9, 10 ; Rom. 12, 11.

„Oricît de plăcut sau de neplăcut, noi trebuie să îndeplinim datoria cea mai apropiată. El nu ne îngăduie să trecem pe lângă datoriile simple dar sfînte care stau cel mai aproape de noi. Adesea această îndatorire oferă chiar cea educație hotărît trebuincioasă pentru a ne pregăti în vederea unei lucrări mai înalte.“

„Succesul nu este rezultatul întîmplării sau al desîntîlnirii ; el este rezultatul credinței, al înțelepciunii, al vietuirii și al efortului stăruitor“.

10. Care este proba isprăvniceii creștine ? 1 Cor. 4, 2.

„Cunoașterea harului lui Dumnezeu, adevărurile Cuvîntului Său, cum și toate darurile trecătoare, timp, bani, talente și influență, toate sînt bunuri puse la îndemîna noastră de Dumnezeu pe încredere, pentru a fi folosite spre slava Sa și mîntuirea oamenilor. Nimic nu poate fi mai ofensator pentru Dumnezeu, care fără încetare revărsă darurile Sale asupra omului, decît să-l vadă pe acesta cum apucă egoist aceste daruri fără să dea nimic înapoi Dătătorului“.

11. Ce făgăduință a fost dată servilor credincioși care și-au sporit talanții ? Mat. 25, 21, 23.

„Talanții, oricît de puțini trebuie să fie folosiți. Întrebarea care ne privește cel mai mult nu este : Cîț de mult am primit ? ci : Ce fac cu ceea ce am ?“

12. Cum vor fi răsplătiți cei care stăruiesc? Gal. 6,9.
„Sfințenia va face pe cel care o are să fie roditor și să abunde în tot felul de fapte bune. El nu va obosi în facerea binelui și nici nu va umbla după proslăvire în lumea aceasta. El va aștepta proslăvirea aceea când Maestrul cerului va înălța la tronul Său pe cei sfințiți... Atunci Domnul va enumera faptele de lepădare de sine și de îndurare, de milă și de dreptate pe care le-a făcut fiecare”.

STUDIUL 3

CUMPĂTARE ȘI INFRINARE

17 iulie 1971

1 Cor. 10, 13

Numai cei cumpătați sînt liberi de robia spirituală și sînt pregătiți pentru umplerea cu puterea lui Dumnezeu. Cuprinzătorul principiu al cumpătării în toate cele îngăduite cere infrinerea de la întrebuintarea băuturilor alcoolice și a stupefiantelor, dar și oprirea de la orice necumpătare, fie ea mintală sau corporală. La mincare și băutură, la muncă, studiu și odihnă, cumpătarea este minunata virtute creștină.

1. De care lucru ar trebui să se ferească aceia care așteaptă venirea Domnului Isus? Luca 21, 34.

„Bărbații care sînt angajați în vestirea ultimei solii de avertizare pentru lume, o solie care urmează să hotărască de soarta sufletelor, ar trebui să facă o aplicație practică în propria lor viață a adevărilor pe care ei le predică altora. Ei ar trebui să fie exemple față de semenii lor în felul cum ei mîncă și beau și în vorbire și purtarea lor fără pată”.

2. Care înțeles solemn al îndatoririi ar trebui să împiedece pe creștinii de la lăsarea lor în voia poftelor trușești? 1 Cor. 6, 19; 3, 16.17.

„Bărbați și femei... au nevoie să fie impresionați de faptul că toate puterile minții și corpului lor sînt un dar de la Dumnezeu, și trebuie să fie păstrate în starea cea mai bună cu puțință pentru servirea Lui”.

3. Care este principiul de bază în stăpînirea de sine, și cum le-a exercitat Pavel? 1 Cor. 9, 25-27.

„Intrucît primii noștri părinți au pierdut Edenul prin lăsarea în voia poftei, singura noastră nădejde de a recîștiga Edenul este hotărîta tăgăduire a poftelor și a patimei. Infrinerea poftelor și ținerea sub stăpînire a patimilor va păstra intelectul și va da putere mintală și morală, făcînd pe credincioșii în stare să aducă toate pornirile lor sub stăpînirea puterilor mai înalte și să facă deosebire între ce este bine și rău, între ce e sfînt și ce e de rînd”.

4. Ce țintă spirituală ar trebui să dea indemn la cumpătare și stăpînire de sine în toate? 1 Cor. 10, 31; Col. 3, 23.

5. Ce rele sociale vin de pe urma necumpătării? Prov. 31, 4.5.

„Toți cei care pun în aplicare legile trebuie să fie oameni care țin legea. Ei ar trebui să fie oameni care știu să se stăpînesc. Ei au nevoie să fie cu totul stăpîni pe faptele lor fizice, mintale și morale, ca să poată avea o inteligență vie și un înalt simț de dreptate”.

6. Cînd i s-au oferit delicatesele de la masa împăratului, ce hotărîre a luat Daniel și ce a propus el? Dan. 1, 8. 12.15.

„Daniel și tovarășii lui fuseseră deprinși de părinții lor să aibă obiceiuri de strictă cumpătare. Ei fuseseră învățați că Dumnezeu le va cere socoteală pentru puterile lor, și că ei niciodată nu trebuie să-și schilodească sau să-și slăbească puterile corpului și ale minții”.

7. Ce purtare desfrînată a adus neplăcerea lui Dumnezeu asupra lui Belșetar? Dan. 5, 1-4. Cit de grabnică a fost pedepsirea? Dan. 5, 5. 30.

„Avînd rațiunea detronată din cauza îmbătării, impulsurile și patimile luînd avînt, împăratul însuși s-a așezat în fruntea orgiei zgomotoase...”

„Belșetar nu se gîndea că era un Martor ceresc la petrecerea lui idolatră; că un străjer divin, neobservat, privea la scena de profanare”.

8. Ce se profetizase despre Ioan Botezătorul înainte de nașterea lui? Luca 1, 15.

„Pe timpul lui Ioan Botezătorul, lumea era stăpînită de o poftă ne bună, după avere, lux și petreceri. Plăcerile senzuale, petrecerile și bețiile, îmbolnăviseră și stricaseră pe oameni, zăpăcîndu-le mințile și făcîndu-i să nu mai simtă dezgust față de păcat. Ioan trebuia să ia poziția de reformator. Prin viața lui cumpătată și prin îmbrăcămîntea lui simplă, trebuia să fie o mostră pentru excelesele timpului său. De aceea s-a dat părinților lui Ioan învățăturile cunoscute, învățături de viață cumpătată aduse de un înger de la tronul lui Dumnezeu”.

9. Mustat de Ioan Botezătorul pentru viața lui desfrînată, pînă la ce măsură de necumpătare a ajuns Irod? Marcu 6, 18. 21-27.

10. Ce cuprinzător principiu de purtare pentru biserică a dat Pavel lui Tit? Tit 2, 1-6.

11. Cit de răspunzătorii sintem noi pentru purtarea și influența noastră? Rom. 14, 13; Hab. 2, 15.

„Prin Hristos, Dumnezeu a înzestrat pe credincios cu o influență care face să fie cu neputință ca el să trăiască pentru sine. Individual, noi sintem legați cu semenii noștri, o parte din marele tot al lui Dumnezeu și noi ne găsim sub obligații reciproce...”

„Aceasta este o răspundere de care nu ne putem scăpa. Cuvintele noastre, faptele noastre, îmbrăcămîntea noastră, purtarea noastră, chiar și expresia feței noastre are o influență”.

12. Ce indemn ne este dat cu privire la vorbirea noastră? Col. 4, 6; Matei 5, 37.

„De pe buzele aceluia care urmează pe Hristos nu va scăpa niciodată o vorbă de rău, nici o vorbă usuratică, nici o expresie iritată sau sugestie necurată”.

„Cuvîntul lui Dumnezeu osîndește și folosirea acelor expresii fără rost și de umplutură care se învecinează cu profanarea. El osîndește mîgălirile înșelătoare, evitarea adevărului, exagerările, prezentările înșelătoare”.

13. Ce principiu, dacă este păzit, ne va feri de necumpătare? Filip. 4, 5; Colos. 3, 17.

„Oricare ne-ar fi felul de muncă, în gospodărie, la cîmp sau intelectual, noi îl putem săvîrși spre slava lui Dumnezeu, atîta vreme cit facem ca Hristos să fie cel dintîi și cel din urmă lucru și cel mai bun din toate”.

STUDIUL 4

DĂRNICIE ȘI BINEFACERE

24 iulie 1971

Fapte 20, 35

Viața bogată este aceea care dă. Cum zice Scriptura: „Sufletul binefăcător va fi săturat”. Sgîrcitul e un om nenorocit. Omul cu adevărat econom strînge pentru ca să poată dărui înțelepțeste. Adevărata binefacere nu e o cheltuire impulsivă și necumpătată, ci o evlavioasă îndrumare a ceea ce avea de împărțit pe căi bune. Filantropia pe care o aprobă cerul este servirea la nevoie a semenului, luînd din puținul pe care-l avem iar nu dăruierea uluitoare din veniturile bogate. Măsura dărniciilor nu e mărimea darului, ci trăirea principiului simplu: „Pe cine dă cu bucurie, îl lubeste Dumnezeu” 2 Cor. 9, 7.

1. Cum recunoaște Solomon pe Dumnezeu ca izvor și împărțitor al oricărei bogății? 1 Cron. 29, 11. 12.

„Tot ce primesc oamenii din belșugul lui Dumnezeu, aparține tot lui Dumnezeu. Tot ce a dăruit El ca lucruri valoroase și frumoase pe pămînt este așezat în mîinile noastre pentru a ne pune la încercare, pentru a sonda adîncimea iubirii noastre pentru El și a aprecierii din partea noastră a favorurilor Sale”.

2. Asupra cărei părți din bogăția lumii arată Dumnezeu că are El dreptul? Ps. 89, 11; Hag. 2, 8.

„Fiecare lucru bun de pe pămînt a fost așezat aci de mîna darnică a lui Dumnezeu ca o dovadă a iubirii Sale față de om... Aurul și argintul sînt ale Lui și El a făcut pe om ispravnicul Său, încredințîndu-i mijloacele Sale, nu pentru a fi irosite, ci pentru a fi folosite în favoarea altora”.

3. Față de care primejdii sînt înștiințați cei care se îmbogățesc? Deut. 8, 11-14, 18.

„Dumnezeu este cel care dă oamenilor putere să adune bogăție, și El a dat destoinicia aceasta, nu ca pe un mijloc de mulțumire a eului, ci ca pe un

mijloc de a înapoia lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Cînd se urmărește scopul acesta nu e un păcat de a cîștiga mijloace... Bogăția se va dovedi ca o binecuvîntare dacă o privim ca fiind a Domnului, pentru a fi primită cu recunoștință și tot cu recunoștință a fi înapoiată Dătătorului".

4. Cît din bunurile pe care Dumnezeu le dă credincioșilor cere El înapoi? Lev. 27, 30-32.

„În ce privește cantitatea cerută, Dumnezeu a arătat că... lucrul acesta este lăsat pe seama conștiinței și dărniceii credincioșilor a căror judecată în acest sistem al plătirii zecimii trebuie să lucreze în deplină libertate".

5. Ce făgăduință deosebită este dată celui care dă cu credincioșie? Mal. 3, 10-12.

„Oricînd poporul lui Dumnezeu, a îndeplinit cu voioșie și bunăvoință planul Său de binefacere sistematică, precum și în daruri și jertfe, ei au văzut împlinindu-se făgăduința permanentă că prosperitatea va însoți ostenelile lor exact în măsura în care ei ascultau de cererile Lui... Dar atunci cînd au jefuit pe Dumnezeu în zecime și daruri au fost nevoiți să-și dea seama că ei jefuiau nu numai pe Dumnezeu, dar și pe ei înșiși, deoarece El își restrîngea binecuvîntările la măsura la care ei își restrîngeau darurile față de El".

6. În ce spirit au adus copiii lui Izrael darurile lor pentru construirea sfintului locaș? Exod. 35, 29.

7. Ce atitudine a unui dătător aprobă Dumnezeu? Cum mustră El pe dătătorul mindru? 2 Cor. 9, 7; Mat. 6, 1.

8. Care este legea semănăturii și a culesului? 2 Cor. 9, 6; Ioan 12, 24.

„Aruncînd-o, semănătorul își înmulțește sămînța. Tot așa împărțind, cu alții ne sporim binecuvîntările. Făgăduința lui Dumnezeu asigură îndeplinirea, pentru ca să continuăm să dăm... Legea jertfirii de sine este legea apărării de sine".

9. Ce făgăduință este asigurată celor care onorează pe Dumnezeu cu cele mai bune daruri ale lor? Prov. 3, 9, 10.

„În fiecare dispensațiune, de pe vremea lui Adam pînă în vremea noastră, Dumnezeu are drepturi asupra proprietăților omului, zicînd: Eu sînt stăpînul legal al universului; de aceea consacră-Mi cele dintîi roade ale tale; adu-Mi ce e al Meu, recunoscînd în felul acesta supremația Mea, și astfel vei fi liber să reții bunătățile Mele inbelșugate și să te bucuri de ele, și binecuvîntarea Mea te va însoți".

10. În ce chip generos răsplătește Dumnezeu pe cel care dă cu mina largă? Luca 6, 38. De care lucruri este asigurat dătătorul generos? Ecl. 11, 1.

11. Sfătuiind biserica să aibă grijă de cei lipsiți, ce cuvinte ale lui Isus a amintit Pavel? Fapte 29, 35. Ce lipsește din viața acelora care nu simt cu frații în nevoie? 1 Ioan 3, 17.

„Pavel lucra uneori noaptea și ziua, nu numai pentru sprijinirea sa personală, dar și ca să poată ajuta pe colaboratorii săi. El împărțea cîștigul lui cu Luca și ajuta pe Timotei. El suferea uneori chiar foamea pentru ca să poată face față nevoilor altora".

12. Ce făgăduințe generoase sînt făcute celor care împart cu alții ceea ce au? Prov. 11, 25; 19, 17; 22, 9; Cine este destoinicia noastră în fapte bune? 2 Cor. 3, 5.

STUDIUL 5

TĂGĂDUIREA DE SINE ȘI JERTFA

31 iulie 1971

Matei 16, 24

Într-o lume plină de satisfacere de sine, servirea de sine și ascultarea de sine, o lecțiune despre tăgăduirea de sine și jertfă, e contrară cu inima firească în-născută. Și cu toate acestea, nimic nu înalță sufletul și nu împuternicește spiritul, ca hotărîta stăpînire de sine care modelează purtarea după modele pe care cerul le poate aproba. Numai după ce putem pătrunde cu adevărat înțelesul jertfei lui Hristos pentru lume, putem avea parte de spiritul tăgăduirii Sale de sine în slujirea noastră față de El. Cu toate că e o cale de încercări, ea este calea sigură spre fericire.

„Adevărata fericire va fi urmarea fiecărei tăgăduiri de sine, a fiecărei răstigniri a eului".

1. Cum a dat pe față Dumnezeu înălțimea, adîncimea și lărgimea iubirii ce jertfește? Ioan 3, 16.

„Ce iubire de neasemuit este aceasta! O temă pentru cea mai profundă meditație! Uimitoarea iubire a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gîndul acesta are o putere dominatoare asupra sufletului și aduce mîntuire în ascultare de voința lui Dumnezeu".

„El a lăsat la o parte slava Sa, stăpînirea Sa, bogățiile Sale, și S-a dus să caute pe aceia care piereau în păcat. El s-a smerit pînă la măsura nevoilor noastre, ca să ne poată înălța la cer. Jertfa, tăgăduirea de sine, și generozitatea dezinteresată i-au caracterizat viața... El este un exemplu desăvîrșit și sfînt... Iubirea față de sufletele pentru care a murit Hristos va conduce la tăgăduirea de sine și la bunăvoința de a face orice jertfă pentru a fi conlucrători cu Hristos".

2. Cît de strîns unit cu Tatăl este Isus în lucrarea de mîntuire a omului? Ioan 10, 15, 17, 18, 30.

„Vă înfățișez viața de tăgăduire de sine, de umilință și de jertfă a dumnezeescului nostru Domn. Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a părăsit bogățiile Sale, strălucirea, onoarea și slava Sa, și pentru ca să mîntuiască pe omul păcătos S-a coborît la o viață umilă, de sîrăcie și ocară".

3. Cum a biruit Mîntuitorul ispita în pustie? Luca 4, 1-4.

„Trecînd prin locurile pe unde trebuia să treacă omul, Domnul Isus a pregătit calea ca noi să biruim... 'Îndrăzniți', zice El, 'EU am biruit lumea'".

4. Ce semne a dat Isus pentru a cunoaște pe un adevărat ucenic? Matei 16, 24; Luca 9, 23.

„Da, urmează-L și cînd ești vorbit de rău ca și cînd ești vorbit de bine. Urmează-L făcîndu-te prietenul celor mai nevoiași și mai lipsiți de prieteni. Urmează-L uitînd de tine, plin de fapte de tăgăduire și de jertfă de sine pentru a face altora bine; cînd ești batjocorit, nu batjocori; manifestă iubire și milă față de neamul omeneș".

„Noi nu putem fi egali cu modelul; dar nu vom fi aprobați de Dumnezeu, dacă nu-L copiem, și potrivit cu puterea dată de Dumnezeu, nu-l semănăm".

5. Ce spirit de tăgăduire de sine a dat pe față Ioan Botezătorul? Ioan 3, 30; Marcu 1, 7.

„Ioan văzu cum valul de popularitate începu să se îndeplătească de la el către Mîntuitorul. În fiecare zi, mulțimea din jurul lui scădea la număr... Fiindcă privea în credință la Mîntuitorul, Ioan se ridicase pînă la înălțimea lepădării de sine".

6. Cît de deplin renunșase Pavel la cîștigurile lumesci pentru ca să poată cunoaște pe Hristos? Filip. 3, 7, 8.

7. Ce răspuns a dat Isus la pretenția lui Petru că necenicii jertfiseră totul pentru Evanghelie? Mat. 19, 27-29.

„Dumnezeu a dat totul, și El cere credinciosului să pună slujirea sa mai pe sus de orice socoteli egoiste. El nu poate primi o inimă împărțită".

8. La ce consacrare deplină e chemat fiecare creștin? 1 Petru 2, 21-24.

„Un caracter nobil, bine echilibrat, nu se moștenește. Nu ne sosește din întîmplare. Un caracter nobil se cîștigă prin străduință personală, prin meșteșugul și harul lui Hristos... El se formează prin lupte aspre și dirze cu eul. Luptă după luptă trebuie să se dea cu înclinațiile ereditare".

9. Împotriva căror ispite trupești și spirituale trebuie să dăm luptă? Colos. 3, 8, 9; 1. Petru 2, 11. Cum a dat Pavel un exemplu de disciplinare de sine? 1 Cor. 9, 27.

„Avem obligația solemnă față de Dumnezeu de a ne păstra spiritul curat și corpul sănătos, pentru ca să putem fi de folos, și să aducem lui Dumnezeu un serviciu desăvîrșit".

10. Care va fi felul de viață al acelora care așteaptă venirea Domnului? Tit 2, 11-13.

„Domnul prin adevăruri clare și precise pentru zilele acestea, deosebește pe cei ai Săi și-i curăță pentru Sine, Mindria și modelele nesănătoase, plăcerea de a se arăta, plăcerea de a fi laudat — toate tre-

buie lăsate, dacă dorim să fim înnoiți în cunoștințe după chipul Celui care ne-a creat”.

11. Cum prețuiește Dumnezeu tăgăduirea de sine și consacrarea neegoistă față de cîștigul lumesc? Marcu 8, 34-37.

„Egoismul însemnează moarte. Nici un organ al corpului nu poate să trăiască dacă își mărginește activitatea numai la sine. Dacă inima nu va trimite sîngele sîm dătător de viață la mină și la cap, ea își va pierde curînd puterea. Asemenea singelui dătător de viață, iubirea lui Hristos este difuzată în toate părțile corpului tainic al lui Hristos. Noi sîntem membre unii altora, și sufletul care refuză să dea și altora, va pieri”.

12. Ce asigurare este dată tuturor acelor care mor față de ei înșiși? 2 Tim 2, 11.12.

STUDIUL 6

CURĂȚENIE ȘI MORALITATE

7 august 1971

Proverbe 4, 23

Adevărata moralitate este ceva mai mult decît o purtare cinstită doar pe dinafară. Ea cuprinde gîndurile și acțiunile minții ca și buna cuviință în purtarea între oameni și legăturile cu societatea. Cel curat la inimă va fi curat în purtare, cinstit și plin de zel pentru a se împotrivi răului sub orice formă ar fi el. Păcatele vremii, asvirite cu sfidare asupra noastră din palatele vicului, ar trebui să fie o provocare pentru fiecare creștin care iubește pe Domnul său, ca să-și „încingă coapsele” minții sale pentru ca cetățuia sufletului său să nu fie cotoplită de rău.

1. Care este pentru creștin izvorul moralității și al curăției în purtare? 1 Tim. 1, 5.

„Gîndurile inimii sînt citite de Dumnezeu. Cînd se nutresc gînduri murdare, nu e nevoie ca ele să fie exprimate prin cuvinte sau fapte pentru a face deplin păcatul și a aduce osîndă asupra sufletului. Curățenia lui este minjită, iar ispititorul a biruit”.

„Într-o mare măsură întîmplările vieții sînt roadele propriilor noastre gînduri și fapte”.

2. Ce ar trebui să-l faci pe credincios să se ferească de a face compromis cu răul? Hab. 1, 13 p. p.; Gen. 16, 13.

„Ca scut față de ispită și ca inspirație la curăție și adevăr, nici o altă influență nu poate fi mai bună ca simțul prezenței lui Dumnezeu. Totul este deschis și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face”.

3. Care este starea firească a omului? Ier. 17, 9.

4. Atunci ce ne va feri de păcatul necurăției? Prov. 4, 23; Fil. 4, 8. Ce ar trebui să cerem în rugăciune? Ps. 51, 10.

„Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”, la inima omenească, cu emoțiile ei de bucurie și întristare în luptă unele cu altele, la inima abătută și rătăcitoare, care este sălașul pentru atît de multă murdărie și înșelăciune. El cunoaște motivele ei, intențiile și scopurile ei adevărate. Mergi la El cu sufletul tău așa pătat cum este. Ca și psalmistul, descoperă pe deplin cămările ei înaintea ochiului a toate vazător și exprimă cuvintele din Ps. 139, 23. 24.

5. Care a fost răspunsul lui Iosif față de ispită în casa lui Potifar? Gen. 39, 9 u. p.

6. Cum a recunoscut David păcatul său, și ce solemnă amintire a cerințelor lui Dumnezeu ne-a lăsat el? Ps. 51, 3, 4, 7; 24, 3, 4.

Pocăința lui David a fost sinceră și adîncă. Nu s-a dat pe față nici o încercare de a-și scuza vinovăția. Nici o dorință de a scăpa de pedepsele anunțate nu i-a inspirat rugăciunea. Cî și-a dat seama de grozăvia abaterii sale față de Dumnezeu; el a văzut murdăria sufletului său; i-a fost scîrbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru iertare, ci mai ales pentru curăția inimii.

7. Ce spunea cu maturitate Solomon cu privire la soție și mamă? Prov. 31, 10-12. 20. 27-29.

„În jurul fiecărei familii este un cerc sfințit care nu trebuie să fie sfărîmat. Înlauntru acestui cerc nici o altă persoană nu are dreptul să vină. Soțul și soția

să nu îngăduie altora să se împărțasească de confidențele care le aparțin numai lor”.

8. Cum scoate la iveală Isus natura sfință a căsătoriei? Mat. 19, 4-6. Cît de gîngășă trebuie să fie legătura dintre soț și soție? Efes. 5, 22, 25.

„Atunci cînd sînt recunoscute principiile dumnezeiești în legătura aceasta, căsătoria este o binecuvîntare; ea apără curăția și fericirea neamului omeneș, contribuie la împlinirea nevoilor sociale, și înalță natura fizică, intelectuală și morală”.

9. Ce făgăduință este dată copiilor care onorează pe părinții lor? Efes. 6, 1-3; vezi Prov. 20, 11.

„Isus n-a trecut cu vederea legăturile Sale cu părinții Săi pămîntești... Timp de optsprezece ani după ce recunoscuse că era Fiul lui Dumnezeu, El a recunoscut legătura care-L lega de căminul din Nazaret, și și-a îndeplinit datorile de fiu”.

10. Cum se poate păstra o fericită și bună înțelegere în cămin? Efes. 6, 4; Prov. 6, 20.

„Taților și mamelor, oricît de presante v-ar fi ocupațiile, nu neglijați de a vă aduna familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți paza ingerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că cei scumpi ai voștri sînt expuși la ispită. Necazurile zilnice asaltează cărarea celor tineri și a celor bătrîni. Cei care doresc să ducă viața răbdătoare, iubitoare și voioasă trebuie să se roage.

„Căminul ar trebui să fie un loc unde sălășluiește voia bună, curtuozia și iubirea; și acolo unde sălășluiesc aceste daruri, va dăinui fericirea și pacea”.

11. Cum e definită religia curată? Iacob 1, 27.

12. Ce e trebuincios pentru a păstra curățenia lăuntrică a inimii și a minții? Col. 3, 5; Rom. 8, 12-14.

„Alegeți mai bine sărăcia, ocară, despărțirea de prieteni, sau orice suferință decît să vă minjiți sufletul cu păcat. Mai bine moartea decît dezonoarea sau călcarea legii lui Dumnezeu ar trebui să fie motto-ul fiecărui creștin”.

13. Cum ar trebui să ne păstrăm influența noastră creștină? 1 Tes. 5, 22.

STUDIUL 7

RĂBDARE ȘI ÎNGĂDUINȚĂ

14 august 1971

Coloseni 1, 11

Manifestarea în afară a delicateței față de cel necioplît, a nobilei toleranțe în împrejurări iritante, a îngăduinței față de cei necugetați și nerecunosători, se naște dintr-o putere lăuntrică a sufletului căreia noi îi zicem răbdare. Moise a dat pe față darul acesta în mijlocul neascultării și necredincioșiei poporului ales al lui Dumnezeu. Isus ne-a dat un maiestros exemplu cu privire la acest dar în iertarea din partea Sa a celor care-L urau, lăsîndu-ne sfatul acesta pornit din inima Sa iubitoare: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc”. Mat. 5, 44.

1. Ce ilustrație a folosit Isaia cînd a descris pe Isus ca pe unul care a suferit cu răbdare? Is. 53, 7.

2. Cu ce cuvinte a întărit Isus pe ucenicii Săi în vederea cercetărilor lor viitoare? Ioan 16, 33.

„Cercetările la care creștinii sînt supuși, în întristare, împotrivire și ocară sînt mijloace rînduite de Dumnezeu pentru a despărți pleava de grîu”.

„Încercările cele mai greu de suportat sînt cele care vin de la frații noștri de credință, de la propriii noștri prieteni intimi; dar chiar și aceste cercări să fie suportate cu răbdare”.

3. Cum sîntem încurajați să urmăm exemplul lui Isus în ce privește răbdarea? Rom. 15, 5; Col. 1, 10, 11.

4. În ce spirit a dorit Pavel să fie dat și înțeles sfatul său? 2 Cor. 10, 1.

„Răbdarea și voința lui Pavel în timpul îndelungei și nedreptei sale dețineri, în închisoare, curajul și credința lui erau o neîntreruptă predică. Spiritul lui, atît de deosebit de spiritul lumii contemporane lui, da mărturie că o putere mai pe sus de puterea pămîntescă se găsea cu el”.

5. Cum a plănutit Dumnezeu ca noi să facem să crească răbdarea? Ebr. 12, 5-7; Rom. 5, 3.

„Dumnezeu are un scop când lasă să vină cercări peste copiii Săi. El nu-i conduce niciodată altfel decât ar alege chiar ei, dacă ar vedea sfârșitul de la început, și ar întrezări slava scopului pe care ei îl îndeplinesc“.

6. Ce experiență a dezvolat răbdarea și îngăduința lui Moise? Ebrei 11, 24-27.

„Experiența câștigată în cursul anilor de muncă și așteptare în Madian — spiritul de umilință și de îndelungă răbdare dezvoltat acolo — a pregătit pe Moise să întâmpine cu răbdare necredința și nemulțumirea poporului și mândria și invidia aceluia care ar fi trebuit să fie ajutoarele lui neclintite“.

7. Care a fost mărturia lui David în fața încercării grele? Ps. 40, 1-3. Pe cine numea el fericit? Ps. 94, 12.

8. În loc să se plîngă Domnului în suferința lui, ce a spus Iov că va face? Iov 40, 3.4.

„Prin răbdătoarea lui suportare a greutăților, el și-a îndreptățit propriul lui caracter, și în felul acesta caracterul Aceluia al cărui reprezentant era el“.

9. Cum poate deveni răbdătoare o virtute activă? 1 Tes. 5, 14.15

„Răbdarea ca și curajul are biruințele ei. Prin blîndețe în încercări, nu mai puțin ca prin îndrăzneală în acțiune, se pot întoarce păcătoșii la Hristos. Creștinul care dă pe față răbdare și voce bună poate realiza pentru Evanghelie mai mult decât ar fi săvîrșit printr-o lungă viață de muncă credincioasă“.

10. Ce indemn pentru Timotei este bun de trăit de fiecare creștin? Tit 3, 2; Prov. 15, 1.

„Pentru concilierea altora faceți tot ce stă în puterea voastră, fără de sacrificarea principiilor“.

„Dacă vi se spun cuvinte lipsite de răbdare, niciodată nu răspundeți în același spirit. Minia întâmpinată cu răbdare, într-un spirit delicat și îngăduitor, dispăre repede“.

11. Ce stare a minții va aduce ca rezultat îngăduință plină de răbdare printre frați? Rom. 12, 16; Col. 3, 13.

„Nu lăsa nimic să se așeze între tine și frații tăi. Dacă e ceva ce poți face prin sacrificiu pentru a îndepărta molozul bănuiei, fă-l. Dumnezeu dorește ca noi să ne iubim unii pe alții ca frații. El dorește ca noi să fim miloși și curtenitori. El dorește ca noi să ne facem educația de a crede că frații noștri ne iubesc și să credem că Hristos ne iubește“.

12. Cum poate fi păstrată buna înțelegere în biserică? Efes. 4, 2, 3; 2 Tes. 3, 5.

„Planul lui Dumnezeu este ca în biserica Lui de pe pământ să se dea pe față ordine cerească, planul ceresc de cîrmuire și armonie dumnezească“.

„Apostolul îndeamnă pe frații săi să dea pe față în viața lor puterea adevărului pe care li l-a prezentat. Prin blîndețe și gingășie, îngăduință și iubire, ei trebuie să exemplifice caracterul lui Hristos“.

13. În vederea apropiatei veniri a Mintuitorului, ce ni se reamintește? Ebr. 10, 35-37; Iacob 5, 7, 8.

STUDIUL 8

BLÎNDEȚE ȘI UMI LINȚĂ

21 August 1971

1 Petru 5, 5

Îndestularea de sine dă naștere la îngîmfare și mîndrie care adesea se sfîrșește cu o laudă de sine vătămătoare. Pentru a fi eficienți în lucrarea lui Dumnezeu fără a cere gâlăgios și necuviincios adoptarea ideilor noastre personale și diminuarea planurilor altora, se cere contemplarea spiritului umil al Marelui Lucrător care a mers încoace și încolo făcînd binele. Mîndria nu l-a stăpînit niciodată din pricina aplauzelor, dar nici nu s-a descurajat din cauza ocării lor. Smerirea Sa de sine nu era o blîndețe pasivă care să facă pe oameni să-L atragă l-a compromis cu răul, ci o umilință activă care-l înălța demnitatea caracterului. Exemplul Lui și acela al martorilor Săi din toate vremurile ne dau un model pentru studiul nostru.

„Tăria copiilor lui Dumnezeu stă în umilința lor. Atunci cînd sînt mici în ochii lor, Isus va fi pentru

ei tăria și îndreptățirea lor, și Dumnezeu va da propășire ostenețelor lor“.

1. Cum e descrisă umilința lui Hristos? Filip. 2, 6-8; Ebr. 5, 8.

„A fost de mirare pentru întregul univers faptul că Hristos să se smerească pentru a mîntui pe omul căzut. Ca Acela care călătorise din stea în stea, din lume în lume, conducînd totul, împlinînd prin providența Sa nevoile oricărui rang de ființe din vasta Sa creațiune, — ca El să consimtă să părăsească slava Sa și să ia asupra-Și natura omenească, era o taină pe care ființele fără de păcat din alte lumi doreau să o înțeleagă“.

2. Cum apărea mîndria fariseilor cu blîndețea lui Isus? Mat. 9, 10-12.

„Isus ședea ca un oaspete onorat la masa vameșilor, arătînd prin simpatia și amabilitatea sa socială că El recunoaște demnitatea naturii omenești“.

3. Ce exemplu de servire umilă a mustrat ambiția după înfițitate în mijlocul ucenicilor? Ioan 13, 4, 5, 15.

„A fost o ceartă între ei, că adică cine să fie socotit cel mai mare.... În inimă fiecare încă mai dorea locul cel mai de frunte în împărăție... Iuda, alegîndu-și locul la masă, căutase să se plaseze pe primul loc, iar Hristos ca serv l-a servit pe el ca fiind primul“.

4. Cine a spus Mintuitorul că va fi cel mai mare în împărăția cerurilor? Mat. 18, 2-4.

„Hristos nu va căuta să învețe pe cel plin de îndreptățire de sine, încrezut și încăpăținat.... El va călăuzi la judecată numai pe cel blînd; numai pe cel blînd îl va învăța calea Sa“.

5. Cum descrie Isus fala deșartă a fariseilor? Mat. 23, 5-7.

6. Ce atitudine a minții și ce principiu de purtare va fi un semn al frăției creștine? Mat. 23, 8-12.

„Prin particularitățile care trebuiau să distingă pe poporul lui Dumnezeu de lume în aceste zile de pe urmă, este umilința și blîndețea lor.... În loc să fim ambițioși a fi egali cu alții în onoare și poziție, sau chiar să-i depășim, noi ar trebui să căutăm să fim servi umili și credincioși ai lui Hristos“.

7. Prin ce parabolă a ilustrat Isus înțelepciunea umilinței? Luca 14, 7-11.

8. Pentru ce a aminat Dumnezeu pedeapsa pentru casa lui Ahab? 1 Regi 21, 27-29.

„Cît de minunat de milostivă a fost îndurarea lui Dumnezeu cînd a recunoscut cu atîta repezițiune dovezile umilinței lui Ahab. Chiar și cel dintîi indemn al inimii de a căuta pe Dumnezeu, Lui îi este cunoscut. Niciodată nu se înalță o rugăciune, oricît de nedibace, niciodată nu se varsă o lacrimă, oricît de tainică, niciodată nu se cultivă un dor sincer după Dumnezeu, oricît de slab, fără ca Spiritul lui Dumnezeu să nu-i iasă în întîmpinare“.

9. Ce mărturisire umilă a făcut Solomon în visul pe care i l-a dat Dumnezeu, și cum a fost el răsplătit? 1 Regi 3, 5-14.

„Vorbirea foloșită de Solomon pe cînd se ruga înaintea vechiului altar dela Gabaon, dă pe față umilința și puternica lui dorință de a onora pe Dumnezeu.... Solomon n-a fost niciodată atît de cu adevărat mare ca atunci cînd a mărturisit: Nu sînt decît un tînăr, nu sînt încercat“.

10. Care a fost o cauză importantă a succesului lui Pavel ca lucrător pentru Dumnezeu? Filip. 4, 12, p.p.; 1 Cor. 9, 19-23.

11. Ce indemn a dat Pavel pentru propășirea bunei înțelepciuni în biserică? Filip. 2, 3-4.

„Slava deșartă, ambiția egoistă, este stîncă de care s-au zdrobit multe suflete ajungînd la ruină și multe biserică au ajuns fără de putere. Cei care au mai puțină cunoștință de consacrare, cei care sînt mai puțin legați cu Dumnezeu, tocmai aceia sînt cei care umblă mai înfocat după locurile cele mai înalte.... Sufletul care privește stăruitor la Isus va vedea iubirea Lui plină de iubire și de adîncă umilință, și va imita exemplul Lui“.

12. Cum arată Petru importanța adevăratei umilințe? 1 Petru 5, 5, 6.

13. Cum arată Iacob calea supunerii umile ca fiind calea pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu? Iacob 4, 6.10.

„Atunci când Spiritul lui Dumnezeu, cu minunata Lui putere înviorătoare, atinge sufletul, El face să se plece mindria omenească. Plăcerea, poziția și puterea lumescă sînt privite ca fără de valoare... Atunci umilinta și iubirea jertfitoare de sine, atît de puțin apreciate printre oameni, sînt înălțate ca fiind sigure de valoare“.

STUDIUL 9

TEMEREA DE DUMNEZEU

28 August 1971

Ebrei 12, 28

Trebuie să se cultive respect față de Dumnezeu, față de Cuvîntul Său și fața de sfîntul Lui locaș și numai apoi cultul poate fi plăcut pentru cer. Atitudinea aceasta a minții și a inimii trebuie răsădita în credincioși de pastori, ca unii care ei înșiși au iubire pentru cele sfînte. Să ne amintim noi înșine că o cunoaștere a celor sfînte nu poate fi cîștigată sau păstrată cu Biblia închisă, cu ușa de la casa de rugăciune, sau nepăsare în ce privește consacrarea noastră personală.

1. Ce declarație solemnă a făcut Dumnezeu în primele două porunci ale Decalogului? Exod 20, 3-6.

„Iehova, cel veșnic, existent prin El însuși, Cel necreat, El însuși izvorul și păstrătorul în inință a tuturor lucrurilor, este singurul îndreptățit în respect și închinare supremă. Tot ce nutrim și care tînde să slăbească iubirea noastră pentru Dumnezeu sau stă în calea servirii datorită Lui, constituie un idol“.

2. Ce atribut suprem al caracterului lui Dumnezeu ar trebui să atragă respectul și consacrarea noastră? 1 Petru 1, 15.16; Lev. 19, 2; 20, 7.

3. Cum s-a descoperit omului caracterul sfînt al lui Dumnezeu? Mat. 11, 27; Ioan 14, 9.

„Hristos a venit pe lume să descopere oamenilor caracterul Tatălui Său“.

„Tot ce-i trebuie omului să știe, din ce poate cunoaște despre Dumnezeu, a fost descoperit în viața și caracterul Fiului Său“.

4. Cui și la ciți este făcută invitația de a aduce închinare lui Dumnezeu pentru marea Lui slavă? Ps. 148, 11-13.

5. Pentru ce să sfințim numele lui Dumnezeu? Ps. 11, 9; Exod 20, 7.

„Noi nu trebuie să tratăm vreodată cu ușurință titlurile sau numele Divinității...“

„Numele acesta este sfînt de către îngerii cerului, de locuitorii lumilor necăzute. Cînd vă rugați: „Sfîntească-Se Numele Tău“, voi cereți ca El să fie sfînt în lumea aceasta, să fie sfînt în voi“.

6. Ce face ca Sabatul să fie deosebit de sfînt pentru poporul lui Dumnezeu? Exod 20, 8-11; Ezech. 20, 19.20.

„Pentru cei care respectă sfînta Lui zi, Sabatul este un semn că Dumnezeu îl recunoaște ca popor ales al Său. Orice suflet care acceptă semnul circumuirii divine se așează sub legămîntul divin, veșnic. El se leagă de lanțul de aur al ascultării, la care fiecare verigă este o făgăduință“.

7. Pentru ce se cere respect în casa lui Dumnezeu? Exod 25, 8; Isa. 56, 7; Lev. 19, 30.

„Pentru sufletul umil și credincios, casa lui Dumnezeu este poarta cerului. Cîntarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos, sînt mijloacele rînduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus“.

8. Dîndu-și seama că fusese cercetat de Dumnezeu, cum și-a arătat Iacob consacrarea? Gen. 28, 16-19.

9. Ce a amintit Pavel atenienilor pe înălțimile lui Marte? Fapte 17, 24-27.

„Cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mîini omenești, totuși El onorează cu prezența Sa adunările poporului Său. El a făgăduit că atunci cînd ei se adună pentru a-L căuta, pentru a recunoaște păcatele lor, și a se ruga unul pentru altul, El se va aduna împreună cu ei, prin Spiritul Său“.

10. Cum a răsplătit Dumnezeu consacrarea lui Pavel și a lui Sila în închisoarea din Filipi? Fapte 16, 25.26.

„Hristos era lîngă ei acolo, și lumina prezenței Sale iradia tristul întuneric cu slava curților de sus“.

11. Care a fost experiența lui Daniel în experiența creștină? Dan. 6, 10.

„Istoria vieții lui Daniel este o istorie remarcabilă... S-ar putea ca astăzi să fie numită o evlavie exagerată să mergi, așa cum era obiceiul lui de trei ori pe zi și să îngenunchi în fața ferestrei deschise în timp ce el știa că ochii cercetători îl observau... dar Daniel nu voia să lase ca nici o putere pămîntească să vină între el și Dumnezeul său“.

12. Ce îndrumări sînt date cu privire la purtarea în sfîntul locaș? Hab. 2, 20; Ecles. 5, 1; Ps. 95, 6.

„Adevăratul respect față de Dumnezeu este inspirat de un simț al nemărginitei Sale mărimi și de o simțire a prezenței Lui... ar trebui să se considere ca sfînte ora și locul serviciului divin de cult public, deoarece Dumnezeu este acolo“.

13. Ce slujbe sînt bine primite de Dumnezeu ca fiind exprimări ale cultului? 1 Cron. 16, 29. Care sfat dat ebreilor are o deosebită aplicare pentru biserica de azi? Ebr. 10, 24; 12, 28.

„Atunci cînd credincioșii consacrați se adună, conversația lor nu va fi cu privire la nedesăvîrșirile altora și nici nu va avea înfățișarea de nemulțumire și de plîngere; dragostea, legătura desăvîrșirii, îi va îmbrățișa pe toți“.

STUDIUL 10

SÎRGUINȚA ȘI HĂRNICIE

4 septembrie

Eclesiastu 9, 10

Mult sfat ne-a fost dat care sublinia nevoia de a aduce principiile morale în munca noastră de fiecare zi. Studiul acesta a fost alcătuit cu convingerea că religia curată și munca conștiințioasă merg mîna în mîna. Studiul cere o nouă evidențiere a bucuriei și a satisfacției pe care le aduc sarcinile bine îndeplinite, țintele atinse prin stăruință și hărnicie, realizările izbutite prin cultivarea talentelor și tovărășia cu Marele Lucrător.

„Acea care vîd știință în lucrarea cea mai umilă, vor vedea în ea noblețe și frumusețe, și vor simți o plăcere de a o face cu credincioșie și destoinicie“.

1. Din cauza vinovăției lui Adam, ce decret de la Dumnezeu s-a rostit asupra neamului omeneșc? Gen. 3, 19.

„Viața de muncă și grijă care urma să fie de aci înainte partea omului, a fost rînduită din iubire. Ea era o disciplină devenită necesară datorită păcatului lui, pentru a pune o frîn lăsării în voia apetitului și patimei, pentru a forma deprinderi de stăpînire de sine. Ea era o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru salvarea omului din ruina și degradarea păcatului“.

2. Ce binecuvîntare este făgăduită muncitorului credincios? Ps. 128, 1.2.

„A fost planul lui Dumnezeu să scadă, prin muncă, răul adus în lume prin neascultarea omului. Prin muncă se poate face ca ispitele lui satana să poată fi făcute fără de efect, iar valul răului să fie oprit pe loc. Și cu toate că e însoțită de grijă, oboseală și durere, munca este totuși un izvor de fericire și dezvoltare, și o pavază față de ispită“.

3. Cum e comparată partea omului muncitor cu aceea a omului bogat? Ecles. 5, 12.

4. Cum stau în contrast partea celui sîrguincios cu a celui leneș? Prov. 10, 4.

„Cei sînguincioși și harnici nu sînt numai ei fericiți, ci ei contribuie în mare măsură la fericirea altora. Competența și confortul nu sînt de obicei cîștigate decît cu prețul unei zeloase hărnicii“.

5. Care a fost ocupația lui Isus înainte de a începe lucrarea Sa publică? Mat. 13, 55; Marcu 6, 3.

„Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El a învățat o meserie și cu mîinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Îmbrăcat în haine simple de lucrător, mergea pe străzile tirgușorului Nazaret, ducîndu-se și

venind de la lucrul Său umil. El n-a folosit puterea Sa dumnezească pentru a-Și ușura munca“.

„În timpul copilăriei și tineretii Sale, Isus a muncit. El era tot așa de desăvârșit ca lucrător, cum era desăvârșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvârșită, și că o astfel de lucrare ne face cinste“.

6. Ce invitație a Mîntuitorului arată simpatia Lui pentru muncitorul harnic ? Marcu 6,31 ; Mat. 11,28.

7. În afară de rezultatul imediat al muncii, ce ar trebui să mai caute creștinul ? Ioan 6,27 ; compară cu Prov. 23,4,5.

„Rugăciunea pentru piinea zilnică cuprinde în sine nu numai hrana pentru întreținerea corpului și hrana spirituală care va hrăni sufletele pentru viață veșnică“.

„Domnul Hristos ne prezintă ceva mai înalt pentru care să muncim decît numai ce să mîncăm și ce să bem, și cu ce să ne îmbrăcăm“.

8. Care este sfatul și exemplul apostolului Pavel ? 1 Tim. 4,9-10 ; Fapte 18,3. Ce reamîntea el credincioșilor din Tesalonic ? 1 Tes. 3, 10 11.

„Înainte de a deveni ucenic al lui Hristos, Pavel ocupa o poziție înaltă și nu depindea de munca manuală pentru întreținerea sa. Dar după aceea, după ce-și cheltuisese toate mijloacele pentru a duce mai departe lucrarea lui Hristos, el recurgea uneori la meseria sa pentru a câștiga cele necesare pentru trai“.

9. Cît de sirguincios și din care motiv ar trebui să fie săvîrșită orice muncă și orice serviciu ? Colos. 3,23.

„Datoriile umile și obișnuite ale vieții trebuie să fie toate îndeplinite cu credincioșie, „din inimă“, zice apostolul, „ca pentru Domnul“. Oricare ne-ar fi felul de muncă, fie lucrul în casă sau pe cîmp sau în domeniul intelectual, noi îl putem face spre slava lui Dumnezeu, atîta vreme cît dăm lui Hristos locul cel dintîi, cel din urmă și cel mai bun în toate“.

10. Care sfat pentru Timotei ar trebui să fie luat aminte de toți credincioșii de azi ? 2 Tim. 2,15 comp. cu Rom. 12,11.

„Nimeni nu poate ști care poate fi scopul lui Dumnezeu în disciplina Lui ; dar toți pot fi siguri că credincioșia în lucrurile mărunte este dovada pregătirii pentru răspunderi mai mari. Fiecare faptă a vieții este o descoperire a caracterului, și numai acela care în datoriile mărunte se dovedește un „lucrător care nu are de ce să-i fie rușine“, va fi onorat de Dumnezeu cu însărcinări mai grele“.

11. Ce factor duce la succes deplin în muncă ? Prov. 22,29.

12. Avînd în vedere scurtimea vieții, cum ar trebui săvîrșite datoriile fiecărei zile ? Ecles. 9,10.

„Noi trebuie să privim la fiecare datorie, oricît de umilă, ca fiind sacră, deoarece este o parte din slujirea lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie : Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine. Învăță-mă să fac o lucrare tot mai bună. Dă-mi putere și voie bună. Ajută-mi să aduc în slujba mea, iubitoarea lucrare a Mîntuitorului“.

STUDIUL 11

PRINCIPII ÎN LEGĂTURILE FRĂȚEȘTI

11 septembrie 1971

Luca 6,31

Bunătaea, amabilitatea, este ceva mai mult decît un sentiment față de semenul nostru. Ea este un principiu activ și puternic care determină pe adevăratul creștin la un sentiment de răspundere cînd se ivește o nevoie. Ea este o simpatie plină de jertfire de sine născută din însăși iubirea lui Dumnezeu pentru noi, care face din noi duce cu cei săraci, smeriți și disprețuiți de pe pămînt. Ea este o virtute care-i constrînge pe oameni să facă mai mult decît îi obligă datoria și să treacă la un serviciu din iubire, „care nu caută ale sale“. Acela care este lipsit de curtoazie și amabilitate, pierde dreptul la bucuria comuniunii cu sfinții.

„Un creștin plin de bunătaea și curtoazie este argumentul cel mai puternic ce se poate aduce în favoarea creștinismului“.

1. Pe care însușire dăinuitoare a caracterului său întemeie Dumnezeu legămîntul Său ? Is. 54, 8,10.

„După cum curcubeul ceresc se naște din unirea luminii cu ploaia, la fel curcubeul de deasupra tronului lui Dumnezeu reprezintă unirea harului și dreptății Sale“.

Mîntuitorul, mijlocind la tatăl în favoarea păcătoșului, îndreptează privirea către curcubeul din nori, către curcubeul din jurul tronului și de deasupra propriului Său cap, ca un semn al îndurării către păcătoșul care se pocăiește“.

2. Avînd în vedere marea bunătaea a Mîntuitorului, ce e îndemnat păcătoșul să facă ? Ioel 2, 12, 13.

„Nici un părinte de pe pămînt nu ar putea fi atît de răbdător cu greșelile și cu abaterile copiilor săi, cum este Dumnezeu cu aceia pe care omîntă să-i mîntuiască. Nimeni n-ar putea să stăruiască mai gîngăș pe lîngă un vinovat. Nici o limbă omească nu a revărsat rugămînti mai duioase față de cei abătuți ca El. Toate făgăduințele Sale, toate avertismentele Sale nu sînt decît palpitări ale iubirii ce nu poate fi arătată în cuvinte“.

3. Ce schimbare se vede în viața care cedează înaintea bunătații și iubirii lui Dumnezeu ? Tit 3, 4—6.

„Pe cînd noi eram ne iubitori și neplăcuți la caracter, „vrednici de urit și urîndu-ne unii pe alții“, Tatăl nostru ceresc a avut milă de noi... Iubirea Lui primită, ne va face la fel, buni și gîngăși, nu numai către cei care ne plac, ci către cei mai defectuoși, greșiți și păcătoși... A fi amabili cu cel nerecunoscător, a face bine fără a nădăjdui nimic în schimb, este insigna regalității cerești“.

4. Ce recomandare cu privire la milă făcu Isus urmașilor Săi ? Luca 6, 35, 36.

„Duios, milos, simțînd cu alții, totdeauna gîndindu-se la alții. El reprezenta caracterul lui Dumnezeu, și era pururea angajat în slujba pentru Dumnezeu și om“.

5. Cum s-a dat pe față mila lui Isus : a) față de mulțimile în lipsă de hrană ? Mat. 14, 14—16 ; b) față de cei mici ? Mat. 19, 14 ; c) față de vrăjmașii Săi ? Luca 22, 50, 51.

„Oamenii se grămădeau în fața lui Isus, și-L rugau stăruitor, în cuvinte dureroase : Doamne, binecuvîntează-mă. Urechea Lui auzea orice strigăt. Cu o milă mai mare decît a unei mame duioase, El se pleca asupra copilașilor suferinzi. Toți erau luați în seamă. Toți cei de față au fost vindecați de bolile lor. Mulțor li s-a deschis gura și ei au început să laude pe Domnul. Orbilor li s-a dat vedere și au privit pe Vîndecătorul lor. Inima tuturor suferinzilor a fost umplută de bucurie“.

6. Ce poruncă a Mîntuitorului face din ajutorarea reciprocă o datorie creștină ? Mat. 22, 39 ; Luca 10,27,28.

7. Cum a dat Ionatan pe față spiritul lui ales față de David, rivalul lui la tron ? 1 Sam. 19, 1—6.

„Ionatan, prin naștere era moștenitor al tronului, totuși stia că prin decret divin era dat la o parte ; a fost față de rivalul său cel mai duios și credincios prieten, apărînd viața lui David cu primejdia propriei sale vieții... numele lui Ionatan este prețuit în cer, și stă pe pămînt ca un martor al existenței și puterii iubirii neegoiste“.

8. Ce arată mijlocirea lui Pavel pentru Onisim ? Filimon 10, 15—17.

9. La trăirea căror virtuți pline de îndurare sînt îndemnați aleșii lui Dumnezeu ? Colos. 3, 12, 13.

10. Ce principii de legături frățești creștine a recomandat Pavel bisericii ? Rom. 12, 10 ; Efes. 4, 32.

„Nutrirea din partea tuturor a curtoaziei, bunăvoința de a face altora ceea ce am dori să ni se facă nouă, ar anihila jumătate din relele vieții“.

11. Pe care trepte ajunge cineva la dezvoltarea caracterului, la bunătaea și iubire frățească ? 2 Petru 1, 5—7.

„Hristos, care leagă pămîntul cu cerul, este scara. Piciorul ei este bine fixat pe pămînt în natura omească ; treapta cea mai de sus ajunge la tronul lui

Dumnezeu în divinitatea Lui... Noi simțim în siguranță când urcăm treaptă după treaptă a scării, privind la Hristos, agățându-ne de Hristos, urcând treaptă după treaptă pînă la înălțimea lui Hristos".

12. Ce va stăpîni și va da gust plăcut vorbirii unui creștin ? Prov. 31, 26. Ce principiu de purtare arată pe scurt legăturile noastre creștinești cu alții ? Matei 7, 12.

„Un cuvînt de îmbărbătare, o faptă de bunătate va ajuta mult la ușurarea poverilor care apasă greu asupra umerilor oboșiți... Legea bunătății să fie pe buzele noastre. Îngăduința și neegoismul marchează cuvintele și acțiunile celor care sînt născuți din nou, pentru a trăi viața cea nouă în Hristos".

STUDIUL 12

DREPTATE ȘI LEGALITATE

18 septembrie 1971

Mica 6,8

Cinstea și purtarea fără înșelăciune fac parte din virtuțile principale ale vieții creștine. Tăierea din drepturile altora pentru cîștig și foloase materiale sînt adesea curse chiar și pentru persoane bine intenționate. Semnul de hotar al vecinului, greutăți drepte, și cinstea în orice afacere sînt tot atât de inviolabile înaintea lui Dumnezeu azi ca și pe vremea lui Moise. Nu e o priveliște mai plăcută pentru cer decît ca un creștin care-și cirmuiește casa cu dreptate, acoperă greșelile aproapelui cu iubire, și împacă dreptatea cu mila.

„Cinstea neclintită strălucește ca aurul în mijlocul zăurei și gunoierului".

1. Pe temeiul tinerii cărui principiu a fost asigurată moștenirea lui Izrael ? Deut. 16,20.

„Era planul lui Dumnezeu ca prin descoperirea caracterului Său prin Izrael, oamenii să fie atrași la El".

2. Care erau unele din instrucțiunile care aveau ca scop să-i păstreze ca popor al dreptății și legalității ? Lev. 19, 13, 15, 18.

„Religia nu constă numai dintr-un sistem de doctrine seci, ci din credință practică, ce sfințește și îmbunătățește viața în cercul familiei și în biserică... Dumnezeu cere principii neabătute în cele mai mici amănunte ale treburilor vieții".

3. Care a fost păcatul lui Acan și cum a fost el pedepsit ? Iosua, 7, 20—25.

„Păcatul de moarte care a dus la ruina lui Acan și-a avut rădăcinile în lăcomie, care este cel mai obișnuit dintre toate păcatele și care este privit cu cea mai mare ușurătate. În timp ce alte abateri au parte de cercetări și pedepse, cit de rar călcarea poruncii a zece a strage o muștrare după sine... Pentru o manie scumpă babiloniană, mulți jertesc aprobarea conștiinței și nădejdea lor. Multi schimbă integritatea și posibilitățile lor de a fi de folos, pentru o pungă de sicli de argint".

4. Ce grabnică judecată a venit asupra lui Anania și asupra Safirei ? Faptele 5, 1—10.

„Dumnezeu urăște fătărnicia și falsitatea. Anania și Safira practicau înșelăciunea în purtarea lor față de Dumnezeu; ei mințeau Spiritul Sfînt, iar păcatul lor a fost lovit cu o grabnică și teribilă judecată... Judecata aceasta mărturisește că oamenii nu pot înșela pe Dumnezeu, că El descoperă păcatul ascuns al inimii și că nu se lasă să fie luat în ris".

5. Cum privește Domnul asupra necinstei ? Prov. 11, 1 ; 20, 10.

„Credincioșii lui Dumnezeu nu ar trebui să uite că în toate treburile lor sînt puși la cercare și sînt cîntăriți în balanțele sanctuarului... Tot ce e căpătat prin înșelăciune și fraudă se va dovedi un blestem pentru primitor".

6. Ce solie a dat Dumnezeu lui Ieremia împotriva nedreptății și silniciei ? Ier. 22, 13.

„Cuvîntul lui Dumnezeu nu aprobă nici un procedeu care ar îmbogăți pe unii prin apăsarea și suferința altora. În toate treburile noastre el ne învață să ne așezăm în locul celor cu care avem de-a face, să ne îngrijim nu numai de foloasele noastre, dar și de ale altora".

7. Ce este prezentat ca un rău special al zilelor de pe urmă ? Iacob 5, 1—6.

„Cei care așteaptă apropiata arătare a lui Hristos nu vor fi nelucrători, ci sirguincioși la treburile. Lucrarea lor nu va fi făcută cu nepăsare și necinste, ci cu credincioșie, promptitudine și desăvîrșire".

8. Cum descrie Dumnezeu purtarea sinceră și deschisă a omului drept ? Ezech. 18, 5, 7—9.

„Un om care se poartă cinstit cu Dumnezeu se va purta drept cu semenii săi fie că e sau nu e în folosul său de a face așa. Faptele exterioare sînt o dreaptă transcriere a principiilor lăuntrice".

9. Care cuvinte ale lui Solomon prezintă principiul călăuzitor în purtarea noastră cu alții ? Prov. 3, 27.

„Dumnezeu ne-a legat la un loc ca membri ai unei singure familii, și fiecare e dator să cultive legătura aceasta. Sînt servicii datorate altora pe care nu le putem trece cu vederea și totuși să ținem poruncile lui Dumnezeu. A trăi, a gîndi și a acționa numai pentru sine înseamnă a deveni nefolositori ca servi ai lui Dumnezeu. Nu e nevoie de titluri răsunătoare, și talente mari nu sînt absolut trebuincioase pentru a fi cetățeni buni, sau creștini exemplari".

10. Cum a arătat Isus că creștinul este obligat la o lege mai înaltă decît numai simpla datorie ? Mat. 5, 41.

11. Care a fost învățătura lui Pavel cu privire la legalitate ? Rom. 12,17 ; 13,7,8.

„Lucrarea lui Dumnezeu este liberă de orice urmă de nedreptate. Ea nu caută să cîștige nici un folos lipsind pe membrii familiei Sale de individualitatea sau de drepturile lor. Domnul nu aprobă autoritatea arbitrară și nici nu va colabora nici chiar cu cea mai slabă manifestare de egoism și înșelăciune. Pentru El toate faptele de soial acesta sînt o uriciune".

12. Cum sînt sfătuiți frații să-și împartă între ei binecuvîntările ? 2 Cor. 8, 13—15 vezi Iacob 2, 15,16.

„Căutați să fiți bogăți în fapte bune, gata de a împărți, vioși de a da, adunîndu-vă o bună temelie pentru vremurile viitoare, pentru ca să puteți avea viață veșnică".

13. Cum prezintă Mica în scurt standardul lui Dumnezeu pentru integritate ? Mica 6, 8.

„Fiecare suflet trebuie să umble cu grijă, smerit, blind în Hristos Isus. Scumpul nostru Mintuitor, de la care pornesc toate razele de lumină spre lume, doare ca noi să ne rezemăm deplin pe El".

STUDIUL 13

RÎVNA „EVANGHELIEI PĂCII"

25 septembrie 1971

Efesenii, 6, 15

Activitatea religioasă este uneori pusă în locul unei foarte însemnate cunoașteri de Dumnezeu. Pentru a fi lucrător ca virtute salvatoare, entuziasmul religios trebuie modelat de înțelepciunea cerească și de bunul simț sfințit. Sînt puține arme mai distrugătoare în miinile lui satana, ca un zel ce nu e potrivit cu învățătura Bibliei. În el se găsesc rădăcinile fanaticismului. Pe de altă parte este primejdia de a ne abține de la slujirea lui Dumnezeu activă din cauza lenoviei spirituale sau a falsei modestii. „Noi trebuie să fim conducte consacrate, prin care trebuie să se reverse viața la toți".

1. Care a fost ultima mare însărcinare dată de Hristos ucenicilor Săi ? Matei 28,19,20 ; Marcu 16,15 ; 13,10.

„E planul lui Dumnezeu ca uneltele divine și omești să se unească în vestirea soliei de avertizare".

2. Cit de zelos au urmat ucenicii porunca Domnului ? Marcu 16,20.

„Ucenicii aceștia se pregăteau pentru lucrarea lor. Înainte de Ziua Cincizecimii ei s-au adunat și au îndepărtat orice deosebire. Au fost o inimă și un gînd.. Ei nu au cerut numai ca să fie binecuvîntați ; ei erau apăsați de povara pentru salvarea sufletelor. Evanghelia trebuia să fie dusă pînă la marginile pămîntului și ei au cerut revărsarea puterii lui Hristos ce se făgăduiește".

3. Cum a înscris Isus adine în inima celor care-L urmau, nevoia de osteneli sirguincioase ? Ioan 4,35.

4. În parabola cu gospodarul, ce au fost îndemnați să facă aceia care în ceasul al unsprezecelea stăteau fără lucru ? Matei 20,6,7.

„Multă vreme a aştept Dumnezeu ca spiritul slujirii să pună stăpînire pe întreaga biserică, așa încît fiecare să lucreze pentru El după puterile sale“.

5. Cu ce spirit hotărît au fost clădite zidurile Ierusalimului ? Neemia 4,6,17,18.

6. Care a fost rezultatul soliei dată lui Iona de către Dumnezeu pentru Ninive ? Iona 3,5-10.

„Solia nu a fost dată în zadar. Strigătul care a sunat pe ulițele cetății nelegiuite era trecut din gură în gură, pînă cînd toți locuitorii au auzit înspăimîntătoare înștiințare. Spiritul lui Dumnezeu a înscris solia adînc în fiecare inimă, și a făcut ca mulțimile să tremure din pricina păcatelor lor și să se pocăiască în adîncă umilință“.

7. Cum a fost primită solia femeii samaritene după pocăința ei la fîntina lui Iacob ? Ioan 4,39-41.

„Îndată ce a aflat pe Mintuitorul, samariteanca a adus la El și pe alții. Ea s-a dovedit mai harnică decît inșiși ucenicii Lui. Ucenicii n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un cîmp promițător... Dar prin femeia pe care ei o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă să asculte de Mintuitorul“.

8. Cum e descrisă marea redeșteptare născută prin predică lui Pavel la Efes ? Fapte 19,17-20.

„Prin arderea cărților lor de magie, convertiții efeseni arătau că lucrurile de care pe vremuri avuseseră mare plăcere acum le urau... În felul acesta ei dădeau dovadă de adevărată convertire“.

„Domnul are cele mai multe suflute prețioase care nu și-au plecat genunchiul la Baal, și mai are din aceia care din neștiință s-au închinat lui Baal. Asupra acestora urmează să strălucească lumina pentru ca ei să poată vedea pe Hristos ca fiind calea, adevărul și viața“.

9. Ca martori ai lui Dumnezeu, care ar trebui să fie povara mărturiei noastre ? Is. 43,10 ; Luca 12,8.

„Noi sîntem martori pentru Dumnezeu atunci cînd dăm pe față în noi înșine lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare persoană are o viață deosebită de a tuturor celorlalți, și o experiență care e cu totul diferită de a lor. Dumnezeu dorește ca lauda noastră să se înalțe la El, purtînd semnul propriei noastre individualități“.

10. Dacă e să avem îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, ce trebuie să se dea pe față în mărturia noastră ? Fapte 4,13.

„Ei nu mai erau neștiutori și inculți... Ei nu-și mai legau nădejdiile de mărirea lumească. Ei erau 'un gînd', „o inimă și un suflet“. Hristos le umplea gîndurile. Ținta lor era propășirea împărăției Sale“.

11. Ce îndemn dat lui Timotei este un sfat bun pentru martorii lui Dumnezeu ? 2 Tim. 1,8.

12. Ce experiență bogată și felurită a dat lui Pavel puterea ca lucrător pentru Dumnezeu ? 2 Cor. 6,4 p.p. 6-10

13. Ce a prezentat Petru drept o pregătire trebuincioasă pentru lucrarea sa ? 1 Petru 3,15.

„Mulți care pretind a crede adevărul pentru aceste zile... nu știu pentru ce cred adevărul... Ei nu pot da motive raționale pentru ce cred. Mulți au îngăduit ca mintea lor să fie umplută cu bucurii de mai mică însemnătate, și interesele lor veșnice sînt puse pe a doua treaptă“.

„Solia din Apocalips 14 este solia pe care noi o avem de dus în lume. Ea este piinea vieții pentru aceste zile... Viața noastră spirituală trebuie să fie reînviată zilnic prin riul care înveselește cetatea lui Dumnezeu“.

Studiul Profetilor

Încă din grădina Edenului, din raportul primelor pagini ale Sfintei Scripturi începe să se desfășoare firul profetic, al cărui scop final îl dezvăluie în mod lămurit începutul lui, cuvintele rostite de Dumnezeu șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul“. Gen. 3,15.

Aceste cuvinte au alcătuit o făgăduință incurajatoare pentru prima pereche de oameni cît și pentru generațiile de credincioși de după aceea, dar în fapt ea era o proorocie, în esența ei, a întregului plan al mîntuirii.

Prezentarea vieții și activității citorva dintre profeți urmărește lămurirea în ce a constat tema avută de ei înaintea ochilor, anume: împlinirea făgăduinței mîntuirii prin Isus Hristos, și încă, îndemnarea ca fiecare să se împărtășească de binecuvîntata realizare a ei cu el.

Și apoi încă, studierea liniei acestor profeți, a îndemnurilor date de ei, arată clar atitudinea lor în ce privește legătura cu țara în care trăiau, cu problemele acesteia.

STUDIUL 1

ABRAAM

2 octombrie 1971

Romani 4,3

Abram era onorat de națiunile înconjurătoare ca un prinț puternic și ca un conducător priceput și înțelept. El nu s-a ținut departe de vecinii săi. Viața și caracterul lui, deosebindu-se atît de izbitor de viața celor care se închinau la idoli, aveau o influență puternică în favoarea adevărului. Ascultarea lui de Dumnezeu era neclintită, dar în același timp bunătatea și gingășia lui trezeau încredere și prietenie, iar măreția lui firească impuneau respect și-i aduceau onoare“.

1. Din ce neam se trăgea Terah, tatăl lui Abram ? Gen. 11, 10,26. Cum vorbea mai tîrziu Iosua despre starea spirituală a străbunilor lui Abram ? Iosua 24,2.

„Domnul a ales pe Abram, din neamul lui Sem, și

a făcut din el păzitorul Legii Sale pentru generațiile viitoare. Abram crescuse în mijlocul superstiției și al păgînismului. Chiar și familia tatălui său, prin care fusese păstrată cunoștința de Dumnezeu, cedase cu încetul față de puterile amăgitoare din jurul lor, și slujeau altor dumnezei (Iosua 24,2) în loc să slujească Domnului. Dar adevărata credință nu urma să piară. Dumnezeu a păstrat totdeauna o rămășiță care să-L servească. Adam, Set, Enoh, Metusalah, Noe, Sem, și un șir neîntrerupt păstrase veac după veac scumpele descoperiri ale vocii Sale. Fiul lui Terah ajunsse moștenitorul acestei comori sfinte“.

2. Ce chemare i se adresă lui Abram ? Gen. 12,1.

3. Ce făgăduință însoțea această chemare ? Gen. 12, 2,3.

„Făgăduința aceasta cuprindea atît binecuvîntări materiale, pămîntești, cît și spirituale, în mod deosebit cele din urmă. Pavel în mod lămurit cuprinde îndreptățirea prin credință printre binecuvîntările date lui Abram“. Gal. 3,8.

4. Prin ce obișnuință își dovedea Abram credința ? Gen. 12,7,8 ; 13,18.

„Abram, 'prietenul lui Dumnezeu', ne dă o pildă frumoasă. Viața lui a fost o viață de rugăciune. Oriunde își așeza cortul, ridica alături și altarul său, chemînd pe toți cei din tabăra sa la jertfa de dimineață și de seară“.

5. Ce atitudine avută față de Lot dezvăluie noblețea caracterului lui Abram ? Gen. 13,8.

„În aceasta s-a dat pe față spiritul plin de lepădare de sine al lui Abram. Cultivarea unei purtări întotdeauna la fel de plină de iubire pentru altul, cultivarea bunăvoinței de a face altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă, ar scădea pe jumătate durerile vieții.“

6. Însă cum se dădu pe față egoismul acaparator al lui Lot ? Gen. 13,10-13.

„Cu toate că Lot datoră bogăția sa legăturii cu Abram, el nu arăta recunoștință față de binefăcătorul său. Bunacuvîntă ar fi trebuit să-l îndemne să lase ca Abram să aleagă mai întii, dar în loc de a face așa, el se strădui să tragă cu zgîrcenie toate foloasele de partea sa. Cît de puțin a prevăzut el urmările groaznice ale acestei alegeri egoiste !“

7. Cum dovedi Abram aceeași atitudine binevoitoare față de Lot și după aceea? Gen. 14,14,16.

8. După înfringerea lui Chedorlaomer și scăparea lui Lot, de cine fu împințat Abram? Gen. 14,19,20. Ce spirit de dezinteres dovedi Abram? Gen. 14,21-23.

9. Cine era Melhisedec? Gen. 14,18. Ce i-a dat Abram? Gen. 14,20 u.p.

„În zilele lui Abram, Ierusalimul era cunoscut sub numele de Salem sau Solima, 'pace' sau 'siguranță'. Melhisedec care înseamnă 'împărat al neprihănirii' (Ebr. 7,2) veni să binecuvinteze pe victoriosul comandant, iar pîinea și vinul aduse erau un semn al recunoștinței față de Abram pentru readucerea păcii, libertății și prosperării în țară.

'Melhisedec nu a fost Hristos', ci lucrarea lui preînchipuia pe a lui Hristos. Ps. 110,4; Ebr. 6,20 la 7,21. Neașteptata lui ivire face din Melhisedec într-un anumit sens o figură nelegată de vreme, și din preoția lui tipul preoției lui Isus Hristos.

„Darea zecimii era o recunoaștere a divinei preoții a lui Melhisedec, și dovedește că Abram era bine familiarizat cu sacra instituție a plătirii zecimii. Aceasta este prima dată cînd în Vechiul Testament se amintește despre zecime. Că Abram plăti zecime arată clar că această instituție nu a fost o cale rînduită mai tîrziu și temporar pentru acoperirea cheltuielilor serviciului jertfelor, ci că ea era o practică divin alcătuită din vremurile cele mai vechi.

10. Cu ce ocazie dovedi Abraam spiritul său ospitalier? Gen. 18,1-8. Odată cu schimbarea numelui lor, ce precizare se repetă lui Abraam și Sarei? Gen. 17,1.5.15.16; 18,10.

„Purtarea aceasta plină de iubire a fost socotită de Dumnezeu ca fiind de însemnătate îndestulătoare pentru a fi înscrisă în Cuvîntul Său; iar la peste o mie de ani după împlinirea aceasta, apostolul inspirat a amintit-o zicînd: 'Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit fără să știe pe ingeri'. Ebr. 13,2.

11. În ce fel fu pusă la încercare credința lui Abraam? Gen. 22, 1-3.11-13.

„Dumnezeu porunci lui Abraam să injunghie pe fiul său, pentru ca în felul acesta să se adincească în mințea lui Abraam realitatea Evangheliei, pentru ca el să poată înțelega din propria sa experiență ceva din măreția jertfei aduse de veșnicul Dumnezeu pentru mîntuirea omului. Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac, înfățișa pe Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să fie jertfit în locul nostru.

STUDIUL 2

IACOB ȘI ESAU

9 octombrie 1971

Ebrei 12, 16. 17

„Esau disprețuise binecuvîntarea cîtă vreme fusese la îndemînă, dar voia să o aibă acum cînd o pierduse pentru totdeauna. Pentru o mîncare, pentru mulțumirea de o clipă a apetitului care nu fusese niciodată înfrînt, Esau și-a vîndut moștenirea; dar cînd și-a dat seama de nebunia ce făcuse, a fost prea tîrziu ca să mai recîștige binecuvîntarea. 'Măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe'.

1. Ce ne este spus despre preocupările celor doi fii ai lui Iacob? Gen. 25, 27. 28.

„Iacob și Esau, fiii gemeni ai lui Isaac, se deosebeau cu desăvîrșire unul de altul, atît în caracter cît și în purtare. Esau crescuse avînd plăcere de împlinirea voilor sale, și legîndu-și inima numai de timpul prezent. Iacob, plecat spre gîndire, harnic, grijuliu, făcînd veșnic socoteala mai mult pentru viitor decît pentru prezent, era mulțumit să rămînă acasă, prins de grija turmelor și lucrarea pămîntului.

2. În ce chip deosebit priveau Iacob și Esau dreptul de întîi născut?

„Esau nu avea plăcere pentru consacrare, și nici o înclinație către viața religioasă. Cererile care în-tovărășeau dreptul spiritual de întîi născut, erau pentru el o restrîngere nedorită, ba chiar urîță de el. Legea lui Dumnezeu, care era condiția legămîntului divin cu Abraam, era socotită de Esau ca un jug al robiei. Pentru el fericirea însemna să aibă putere și bogăție, să petreacă și să mînînce.

„Iacob aflase de la mama sa descoperirea divină că dreptul de întîi născut urma să revină lui, și era cuprins de un dor de negrăit după privilegiile pe care acesta i le-ar fi dat. El nu umbla după averea tatălui său; ceea ce dorea el cu înfocare era dreptul spiritual de întîi născut. Privilegiile și onorurile care îi trezeau cele mai arzătoare dorințe erau: comuni-carea cu Dumnezeu, așa cum făcuse Abraam cel drept, aducerea jertfei de ispășire pentru familie, dreptul de a fi părintele poporului ales, și al lui Mesia cel făgăduit, cum și moștenirea lucrurilor nepieritoare pe care le cuprindeau binecuvîntările legămîntului.

3. Cum a disprețuit Esau dreptul întîiului născut? Gen. 25, 33. 34.

4. În ce fel dobîndi Iacob binecuvîntarea întîiului născut? Gen. 27, 15-19. 35. Care a fost binecuvîntarea dată lui de Isaac? Gen. 27, 27-29.

„Tremurînd de uimire și neliniște, bătrînul tată orb află de înșelăciunea căreia îi căzuse jertfă. Cu toate acestea i-a străfulgerat prin mințe convingerea că mina lui Dumnezeu făcuse să i se strice planurile, și îndeplinise chiar lucrurile acelea pe care el voise să le împiedice. Își aduse aminte de cuvintele pe care îngerul le spusese lui Rebeca, și văzu în el, în Iacob, pe acela care era mai potrivit pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu. În timp ce pe buzele lui fuseseră cuvintele binecuvîntării, el simțise Spiritul inspirației asupra sa, și acum cînd cunoștea toate împrejurările, el ratifică binecuvîntarea rostită fără de voie asupra lui Iacob: 'L-am binecuvîntat. De aceea va rămînea binecuvîntat'.

5. Ce simțămînte se născură în inima lui Esau? Gen. 27, 41. Din pricina aceasta, ce plan făcu Rebeca? Gen. 27, 43. 44.

„Iacob și Rebeca izbutiră în planul lor, dar își atraseră numai turburări și necazuri prin înșelăciunea aceasta.

6. În timpul călătoriei spre Haran, ce vis avu Iacob într-o noapte? Gen. 28, 12. Ce făgăduință i se reînnoiește lui Iacob? Gen. 28, 13-15 p. p.

„În viziunea lui, planul mîntuirii a fost înfățișat lui Iacob nu pe deplin, ci în părțile care erau de cea mai mare însemnătate pentru vremea aceea. Scara descoperită lui în vis era aceeași scară amintită de Domnul Hristos în convorbirea Lui cu Natanael. Scara reprezintă pe Domnul Isus, mijlocul de legătură rînduit. Dacă n-ar fi făcut din meritele Sale un pod peste prăpastia pe care a săpat-o păcatul, îngerii slujitori n-ar fi putut avea legătură cu omul căzut.

7. Ce făgăduință făcu Iacob? Gen. 28, 20-22.

„Iacob nu punea condiții lui Dumnezeu. Domnul îi făgăduise mai dinainte imbelșugare, iar votul acesta era numai supra plinul unei inimi stăpînită în totul de recunoștință pentru asigurarea iubirii și îndurării din partea lui Dumnezeu.

8. Ajungînd la Laban, ce înțelegere se făcu între Iacob și Laban? Gen. 29, 17, 18. Fiind înșelat de Laban, de fapt cîți ani slujii Iacob pentru Rahela pe care o iubea? Gen. 29, 20. 30. u. p.

9. Plecînd de la Laban spre casă, ce simțămînte cuprinseseră pe Iacob auzind că Esau vine în întîmpinarea sa? Gen. 32, 7. 8.

„Cînd i se arată în depărtare dealurile pămîntului său de naștere, inima patriarhului fu adînc mișcată. Tot trecutul i se arată cu putere. Odată cu amintirea păcatului veni și gîndul care păstra bunăvoința lui Dumnezeu, cum și făgăduințele ajutorului și călăuzirii Dumnezeiești.

„Cu toate acestea Iacob se gîndi că și el are ceva de făcut. Trimise deci soli cu salutări împăciuitoare pentru fratele său.

10. Ce experiență avu Iacob în noaptea dinaintea întîlnirii cu Esau? Gen. 32, 21-26. Ce nume nou primi Iacob? Gen. 32, 28.

„În cursul îndelungatei nopți de luptă a lui Iacob, Satana a căutat să adincească în el gîndul că e vînovat, pentru ca să-l descurajeze, și să-l facă să nu se mai țină de Dumnezeu. Cînd în deznădejdea lui, Iacob se agăță de Înger, și se rugă cu lacrimi,

Solul ceresc, pentru ca să-i pună la încercare credința, îi aminti și el păcatul lui, și încercă să se desfacă de el. Dar Iacob nu se lăsă să fie îndepărtat. El cunoștea că Dumnezeu este plin de îndurare și se agăță cu deznădejde de harul Lui; se ținu tare de Inger, și cu plinset fierbinte și cerere disperată înfățișă nevoile sale pînă cînd birui.

11. Ce s-a întimplat cînd cei doi frați se întîlniră? Gen. 33, 4.

12. Ce învățătură putem lua din purtarea lui Dumnezeu cu Iacob?

„Satana face pe mulți să creadă că Dumnezeu va trece cu vederea necredințioșia lor în treburile mărunte ale vieții; dar Domnul arată în felul Său de purtare cu Iacob că în nici un chip nu va aproba sau nu va îngădui răul. Toți aceia care încearcă să scuze sau să ascundă păcatele, și îngăduie ca ele să rămînă în cărțile cerești, nemărturisite și neiertate, vor fi înfrinți de Satana.”

13. Ce asigurare putem primi din experiența vieții lui Iacob?

„Viața lui Iacob ne dă asigurarea că Dumnezeu nu va lepăda pe aceia care au fost momiți la păcat, dar care s-au întors la El cu adevărată pocăință. Iacob a cîștigat prin predare de sine și prin credință neîndoielnică ceea ce nu izbutise să cîștige luptînd în propriile sale puteri. În felul acesta Dumnezeu a învățat pe servul Său, că numai puterea și harul lui Dumnezeu erau în stare să-i dea binecuvîntarea pe care o dorea cu infocare.”

STUDIUL 3

MOISE

16 octombrie 1971

Numeri 11,29

„Întregul viitor al vieții lui Moise, dovedește cît de însemnată este lucrarea unei mame. Nu e altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în miinile ei soarta copiilor ei. Ea are de a face cu minți și caractere în creștere, și lucrul ei nu e numai pentru viața trecătoare, ci pentru veșnicie. Ea seamănă semințe care au să răsăre și să rodească, fie spre bine, fie spre rău. Lucrarea ei nu este de a picta pe pinză un chip plin de frumusețe, sau să-l sape în marmură, ci să sape în suflet de om chipul celor dumnezeiești. Mai ales în cursul primilor ani, asupra ei zace răspunderea de a forma caracterul copiilor ei. Ceea ce s-a înfipit în mintea lor în creștere acum, rămîne cu ei în tot cursul vieții.”

1. Din ce seminție făceau parte părinții lui Moise? Exod 2,1. Cum căutară să-și scape copilul? Exod 1,22; 2,3.

2. În ce chip dovedi Maria, grija de fratele ei? Exod 2,4. Cum fu salvat copilul? Exod. 2,5.

„Sora lui, Maria, zăbovi în apropiere, în aparență fără de grijă, dar de fapt urmărind cu infrigurare să vadă ce se va întimpla cu frățiorul ei. Dar mai erau și alți păzitori. Ingerii au îndrumat pe fiica lui Faraon spre locul acela.”

3. Cui fu incredințată alăptarea copilului? Exod 2,7,8. După aceea, cine îl înfip? Exod 2,10 pr. p. Ce nume i s-a dat? Exod 2,10 u. p.

4. Cum vorbea mai tirziu diaconul Ștefan despre rivna lui Moise în dobîndirea învățăturii vremii sale? Faptele 7,22.

5. Ce experiență avu Moise în Madian? Exod 3,2, 4-6.

„Purtarea acelora care vin înaintea lui Dumnezeu ar trebui să se deosebească prin umilință și respect. În Numele Domnului Isus putem veni înaintea Lui cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneala incumetării, ca și cum El ar fi sa aceeași treaptă cu noi. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult respectat; toți aceia care-și dau seama de prezența Lui se vor pleca în umilință înaintea Lui, și, ca și Iacob, cînd a primit viziunea lui Dumnezeu, vor striga: 'Cît de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului!' Aici (în Madian), sub inspirația Duhului Sfînt, el scrisese cartea Genezei.”

6. Ce ne este spus despre soția lui Moise? Num. 12,1.

„Cu toate că e numită 'femeia etiopiană', soția lui Moise era o medianită, și prin urmare o descendentă din Abraam. Înfașurarea personală se deosebea de Evrei pentru că avea tenul mai închis. Cu toate că nu era izraelită, Sefora era o adoratoare a adevăratului Dumnezeu. Era o fire timidă și retrasă, blindă și duioasă, și suferea mult la vederea durerii altora; și din cauza aceasta, cînd era pe drum spre Egipt Moise se învoie ca ea să se inapoieze în Madian.”

7. În amintirea liberării lor din sclavia egipteană, ce sărbătoare fu instituită? Exod 12,34 pr. p.; 13,3.

„Paștele trebuia să fie și amintitor de cele trecute, dar și preînchipuitor al celor viitoare, nu numai amintind trecuta dar și prevestind izbăvirea și mai mare pe care Domnul Hristos urma să o lucreze scăpînd omenirea din robia păcatului. Mielul de jertfă preînchipuie 'Mielul lui Dumnezeu', în care este unica noastră nădejde de mîntuire. Apostolul zice: 'Hristos, Paștele nostru a fost jertfit'. 1 Cor. 5,7. Trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru noi personal. Trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare.”

8. Ce însemnată simbolică aveau toate cele în legătură cu sărbătoarea Paștelor? Exod. 12,21,22.

„Isopul folosit la stropirea singelui era un simbol al curăției, fiind folosit astfel la curățirea leproșilor și a celor care erau întinați prin legătura cu cei morți. Ps. 51,7.

„Mielul trebuia să fie pregătit în întregime, fără să se zdrobească vreun os; la fel nici un os nu trebuia să fie zdrobit la Mielul lui Dumnezeu, care urma să moară pentru noi. Exod. 12,46; Ioan 19,36.

„Carnea trebuia să fie mîncată. Nu e de ajuns numai de a crede în Hristos pentru a primi iertarea păcatelor; ci prin credință trebuie să primim fără încetare și hrană spirituală de la El prin Cuvîntul Lui. Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie părtași ai experienței Lui. Ei trebuie să primească și să asimileze cuvîntul lui Dumnezeu așa încît el să ajungă puterea care îi mină în viață și la lucru.”

9. Ce hrană alege Dumnezeu pentru izraeliți în pustie? Exod 16,14,15. În ce fel urmau izraeliții să-și dovedească împreuna simțire? Exod. 16,16-18. Ce aplicație a acestui lucru făcu apostolul Pavel mai tirziu? 2 Cor. 8,13-15.

„Ascultînd de îndrumările lui Moise, izraeliții adunară noua hrană. Măsurînd-o, constatară că, indiferent de cantitatea adunată de cineva, erau exact atîția omeri cite persoane erau în familie. Astfel Dumnezeu nu numai că procură hrana printr-o minune dar Se și îngrijea ca fiecare să se bucure de o parte imbelșugată.”

10. Cum a fost atrasă atenția poporului Izrael asupra pămîntului Sabatului, încă înainte de darea Legii la Sinai? Exod 16,21, 26,27-30.

„În fiecare săptămînă a îndelungatei lor poposiri în pustie, Izraeliții au fost martori la o întreită minune, care trebuia să sape în mintea lor gîndul că Sabatul e sfînt; o îndoită măsură de mană în ziua a șasea; nu cădea nici frîntură de mană în ziua a șaptea, iar partea rînduită pentru Sabat rămînea dulce și curată, cînd dacă ar fi fost păstrată pe a doua zi în oricare alt timp ajungea să nu mai fie bună de folosit.”

„Din împrejurările în legătură cu darea manei, avem dovezi îndestulătoare că Sabatul n-a fost rînduit, cum zic mulți, cu prilejul dării Legii pe Sinai. Înainte ca izraeliții să fi ajuns la Sinai ei înțeleseseră că Sabatul era obligatoriu pentru ei. Fiind obligați să adune în fiecare zi de vineri o îndoită măsură de mană ca pregătire pentru Sabat, cînd nu cădea deloc, li se inscria neîncetat în minte că ziua de odihnă era sfîntă.”

11. Prin ce cuvinte reamîntea mai tirziu Psalmistul David această hrînire cu mană? Ps. 78,24,25; Exod 16,35.

„Mana, căzînd din cer pentru hrînirea lui Izrael, era o preînchipuire a Aceluia care a venit de la Dumnezeu să dea viață lumii.”

MOISE

(continuare)

23 octombrie 1971

Ioan 4, 14

„Din stinca, pe care a lovit-o Moise la Horeb, a curs întâi un șuvoi de apă dătătoare de viață, care a reînflorit pe Izrael în pustie, oriunde a fost nevoie“.

„Hristos era Acela care făcea prin puterea Cuvintului Său să curgă apa dătătoare de viață pentru Izrael. Și toți au băut aceeași apă duhovnicească, pentru că beau dintr-o stincă duhovnicească ce venea după ei; și stinca era Hristos“. 1 Cor. 10,4.

1. În vederea cărui lucru chemă Dumnezeu pe Moise a se sui pe munte? Exod 24, 12. Cine a mai mers cu el? Exod. 24, 13.

2. Pe cine lăsase Moise în locul său? Exod. 24, 14.

3. Cum dovediră izraeliții că încă mai erau stăpîniți de puternice simțăminte idolatre? Exod 32, 1. Care a fost grabnicul răspuns al lui Aaron? Exod 32, 2, 4.

„Moise își da seama de însemnătatea mării lucrări ce-i fusese incredințată, ca nimeni altul. Își da seama de propria sa slăbiciune, și făcea din Dumnezeu sfetnicul său. Aaron se scotea ca fiind mai pe sine de el, și se încredea mai puțin în Dumnezeu. Cînd i se dase răspunderi mari făcuse greșeli, și dăduse dovadă de slăbiciunea de caracter prin josnicia lui îngăduință cînd cu închinarea idolatră de la Sinai“.

4. Pe cine arată chiar Moise că vinovat de păcătuirii izraeliților? Exod 32,25 pr. p. Reamintind mai tirziu aceste lucruri, cum definește Moise vițelul de aur? Deut. 9, 21 pr. p.

„Marele conducător chemă pe vinovatul său frate și întreabă cu asprime: 'Ce și-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atît de mare?' Aaron încercă să se apere; voia să facă pe Moise să creadă că se făcuse o minune, — că aurul fusese aruncat în foc și că printr-o putere supranaturală a fost preschimbât în vițel. Dar suzele și ocolirile lui n-au folosit la nimic. El a fost tratat pe bună dreptate ca fiind vinovatul principal. Purtarea lui prin care a pus de partea păcatului influența sa în Izrael, a costat viața a mii de suflete“.

„Dintre toate păcatele pe care le va pedepsi Dumnezeu, niciunul nu e mai supărător înaintea Lui, ca acela care încurajează pe alții la săvîrșirea răului“.

5. Ajungînd la Cades, pe cine pierdu poporul Izrael? Num. 20, 1. Cum dovediră din nou izraeliții că încă nu învățaseră lecția ascultării? Num. 20, 2.

6. Ce îndrumare primi Moise din partea Domnului? Num. 20, 8.

„Amîndoi frații s-au înfățișat mulțimii, Moise purtînd toiagul lui Dumnezeu în mînă. Acum erau bărbați împovărați de ani. Multă vreme avuseseră ei răbdare cu răscoala și cu încăpăținarea lui Izrael; de astă dată răbdarea lui Moise se sfîrșise, și în loc de a vorbi stîncii așa cum poruncise Dumnezeu, el o lovi de două ori cu toiagul. Apa începu să curgă cu imbelșugare, pentru a împlini lipsurile mulțimii. Dar se săvîrșise o mare greșală. Moise vorbise cu aprindere; cuvintele lui erau mai mult o vădire a patimei omenești, decît o izbucnire sfîntă, pentru că fusese dezonorat Dumnezeu“.

7. Cît de cu totul altfel a procedat Moise în cuvînt și faptă față de îndrumarea primită? Num. 20, 11.

„Prin purtarea aceasta prîpîită, Moise a luat în vîtăturii pe care Dumnezeu voise să o dea, puterea ei. Stinca fusese lovită odată ca simbol al Domnului Hristos care trebuia să Se jertfească o singură dată. A doua oară era deajuns să se vorbească stîncii, tot așa după cum noi e deajuns ca în numele Domnului Hristos să cerem binecuvîntările. Prin faptul că Moise a lovit a doua oară stinca, s-a stricat frumusețea acestui frumos tablou al Domnului Hristos“.

8. Ce cuvinte adresă Domnul lui Moise și Aaron? Num. 20, 12. Ce urmare avu aceasta asupra lui Aaron, la foarte scurt timp? Num. 20, 24, 29.

„Nici chiar cinstea și credincioșia lui Moise n-au fost în stare să abată răsplata pentru greșelile lui. Cu cît e mai mare lumina și privilegiile cuiva, cu atît mai mare e răspunderea lui, cu atît mai grele greșelile și cu atît mai simțită pedeapsa“.

9. Din nou, ce ne este spus despre atitudinea izraeliților față de Moise? Num. 21, 4 u. p. 5. Datorită pedepsei ce veni asupra lor, ce recunoscără ei? Num. 21, 7.

„Șerpii otrăvitori, care făceau ca pustiu să fie nesigur, erau numiți șerpi infocați sau șerpi de foc, din cauza grozăviei mușcăturii lor, care aducea fără întîrziere o aprindere grozavă a corpului și o moarte grabnică. De astă dată nici un murmur n-a mai ieșit de pe buzele lor. Poporul se umili acum în fața lui Dumnezeu“.

10. Pentru tămăduirea de mușcătura șerpilor, ce cale rîndui Dumnezeu? Num. 21, 8, 9. În ce fel vorbi mai tirziu Domnul Isus despre simbolul șarpelui de aramă ridicat în pustie? Ioan 3,14-16.

„Lucrarea nimicitoare a păcatului poate fi înlăturată numai prin mijloacele rînduite de Dumnezeu. Izraeliții își salvau viața privind la șarpele care fusese înălțat. Această privire cerea credință. Tot astfel păcătosul poate privi la Domnul Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare“.

11. Apropiindu-se de intrarea în Canaan, ce rugăminte adresă Moise lui Dumnezeu? Deut. 3, 25. Însă care fu răspunsul? Deut. 3, 26 u. p.

„Moise se despărți de adunare, și tăcut și singur urcă, pe drumul către înălțimile muntelui. Pe cînd cugeta la trecuta lui viață, își dădu seama că o greșală întinase totuși viața aceasta. Dacă această abateră ar fi putut fi iertată, gîndea el, nu s-ar mai fi temut de moarte. I se dădu atunci asigurarea, că tot ce cere Dumnezeu este pocința și credința în jertfa făgăduită, și Moise recunoscă din nou păcatele sale și ceru stăruitor iertare în numele Domnului Isus.“

„În clipa aceasta, înaintea lui se desfășură panorama pămîntului făgăduit. I-a fost îngăduit să privească în veacurile viitoare, și să vadă întîia venire a Mîntuitorului. Urmări pe Mîntuitorul pînă în Ghetsemani și văzu chinul Lui sufltesc din grădină, vinzarea Lui, batjocorirea și chinuirea Lui, — și apoi răstignirea Lui pe cruce. Moise văzu că așa după cum el înălțase șarpele în pustie, tot astfel trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru că toți aceia care cred în El, 'să nu piară, ci să aibă viață veșnică'. Ioan 3,16. Apoi, ca un călător obosit, se culcă pentru a se odihni“.

12. Pe cine putură privi Petru, Iacob și Ioan cu ocazia schimbării la față a Domnului? Mat. 17, 1-3.

„Pe muntele schimbării la față Moise s-a arătat împreună cu Ilie care fusese proslăvit. Aceasta este cea din urmă scenă descoperită ochiului omenesc din viața acestui bărbat atît de onorat de cer“.

STUDIUL 5

DECALOGUL

30 octombrie 1971

Matei 7,12

„Zece cuvinte, scurte, cuprinzătoare și pline de autoritate, cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii Săi; și toate au rădăcina în marele principiu fundamental al iubirii. În cele zece porunci principiile acestea sînt arătate în amănunt, și sînt făcute în stare de a fi aplicate în împrejurările și în starea în care se află omul“.

1. Care este primul gînd cu care începe Decalogul? Exod 20, 2. Asupra cărui lucru se atrage atenția? Exod 20,3.

„Acela pe care Izraeliții îl cunoscuse pînă acum ca povătuitor și izbăvitor al lor, care-i scosese din Egipt... era Acela care rostea acum Legea Lui“.

2. Ce îndemnare este cuprinsă în porunca a doua? Exod 20, 4,5. Cît de mare este îndurarea lui Dumnezeu? Exod 20,6.

„Porunca a doua oprește închinarea la adevăratul Dumnezeu prin chipuri sau asemănări. Încercarea de a înfățișa pe Cel Veșnic prin obiecte materiale scoabă părerea despre Dumnezeu. Strinsa și sfânta legătură a lui Dumnezeu cu poporul Său este arătată în tablou ca legătură de căsătorie. Idolatria fiind un adulter spiritual, neplăcerea lui Dumnezeu față de ea este pe drept numită gelozie.

3. Prin ce cuvinte ni se atrage atenția asupra felului vorbirii noastre? Exod 20,7.

„Porunca aceasta nu numai că oprește jurămintele false și blestemele obișnuite, dar ne oprește și de a folosi Numele lui Dumnezeu într-un chip ușuratic fără de respect față de înspăimântătoarea lui însemnătate. Noi îl dezonorăm prin folosirea numelui lui Dumnezeu în vorbirea de rînd, prin invocarea Lui în lucrurile mărunte și prin deasa și necugetata repetare a numelui Lui... sfîntul Lui Nume trebuie rostit cu respect și solemnitate“.

4. În care scop ni se spune să ne aducem aminte de ziua de odihnă? Exod 20,8. În legătură cu această sfințire, ce indemn este dat? Exod 20,9. Drept amintirea cărui fapt este Sabatul? Exod 20,10,11.

„Sabatul nu e introdus ca o instituție nouă ci ca una care fusese întemeiată de la creațiune. Porunca a patra este singura din cele zece în care se găsească Numele lui Dumnezeu și titlul Legiuitorului. Este singura care arată prin puterea cui a fost dată Legea. În felul acesta cuprinde sigiliul lui Dumnezeu, pus la această lege ca dovadă a autenticității și a puterii ei obligatorii“.

5. Între îndatoririle față de semenii noștri, care este amintită cea dintâi? Exod 20,12. Cum vorbește mai târziu apostolul Pavel în mod deosebit despre această poruncă? Efes. 6,1—3.

„Părinții au dreptul la o măsură de iubire și de respect care nu este datorată altor persoane. Dumnezeu însuși care a pus asupra lor o răspundere pentru sufletele ce le-au fost date în grijă, a rînduit ca în partea întâia a vieții, părinții să ia locul lui Dumnezeu față de copiii lor. Iar acela care leapădă autoritatea îndreptățită a părinților, leapădă însăși autoritatea lui Dumnezeu“.

6. Asupra cărui lucru atrage atenția porunca a șasea? Exod 20,13.

„Toate faptele de nedreptate care fac ca viața să se scurteze, spiritul de ură și răzbunare, sau lăsarea în voia unei patimi care duce la fapte dăunătoare altora, sau care chiar numai îndeamnă la a dori răul altora, (căci, cine urăște pe fratele său este un ucigaș); o neglijență egoistă de a îngriji de cei lipsiți și suferinzi, orice îndeplinire a poftelor precum și orice privațiune fără rost cum și munca peste măsură care tinde să slăbească sănătatea, — toate acestea sînt într-o măsură mai mare sau mai mică, călcări ale poruncii a șasea“.

7. Ce îndemnare la curățenie morală ne este dată? Exod 20,14. Care este cuprinsul acestui indemn?

„Porunca aceasta oprește nu numai faptele murdare, dar și gîndurile și dorințele senzuale, precum și orice faptă care ar tinde să le aște. Se cere curățenie nu numai în viața din afară, ci și în gîndurile și simțămintele tainice ale inimii. Domnul Hristos, care a propovăduit cît de întinse și cuprinzătoare sînt obligațiile legii lui Dumnezeu, a spus că o privire sau un gînd rău sînt tot atît de mari păcate ca și fapta de călcare a Legii“.

8. Asupra cărui lucru sîntem avertizați? Exod 20,15.

„În opreștește aceasta sînt cuprinse atît păcatele publice cît și cele particulare. Porunca a opta osîndește răpirea de oameni ca și comerțul cu sclavi, și interzice războiul de cucerire. Osîndește furtul și jaful. Cere cînstă deplină în cele mai mărunte treburi ale vieții. Oprește înșelăciunea. Declară că orice încercare de a trage foloase personal, pe urma neștiinței, sălbiciunii sau nenorocirii altora, este trecută ca fraudă în cărțile din cer“.

9. În ce fel ni se atrage atenția a nu păgubi pe aproapele nostru? Exod 20,16.

„Aici sînt cuprinse orice vorbiri de neadevăruri și orice încercare sau intenție de a înșela pe semenul nostru. Intenția de a înșela este o minciună. O pri-

vire cu ochiul, o mișcare din mină, o trăsătură a feței, poate spune tot atît de bine o minciună ca și cuvîntul. Orice adăugire intenționată în vorbire, orice gest făcut și orice cuvînt zis cu gîndul de a da o părere greșită sau exagerată, chiar și povestirea unor întâmplări în așa fel încît să ducă în rătăcire pe cineva este o minciună. Cuvîntul acesta oprește orice încercare de a dauna bunului nume al semenului nostru prin arătări rele, prin vorbiri de rău sau prin ducere de zvonuri rele. Chiar și ascunderea intenționată a adevărului, pe urma căruia semenul nostru este păgubit, este o călcare a porunci a noua“.

10. În ce cuvinte sîntem învățați să respectăm dreptul și proprietatea aproapelei noastre? Exod 20,17.

„Porunca a zecea lovește chiar la rădăcina tuturor păcatelor, ovrind dorințele egoiste, din care izvorăsc faptele păcătoase. Acela care în ascultare de Legea lui Dumnezeu se înfrînează chiar și de la o dorință păcătoasă cu privire la ceea ce este al altuia, nu se va face vinovat de vreo faptă rea față de semenii săi“.

STUDIUL 6

ELISEI

6 noiembrie 1971

2 Tim. 2,15

„Nimeni nu poate ști ce urmărește Dumnezeu prin călăuzirea Sa; însă toți pot fi siguri că credințioșii în lucrurile mici este dovada destoiniciei pentru răspunderi mai mari. Fiecare faptă a vieții este o descoperire a caracterului; și numai acela care în datoritiile mărunte se dovedește „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine“ (2 Tim. 2,15), poate fi onorat de Dumnezeu cu o slujbă mai înaltă.

1. În urma cărei îndrumări directe s-a făcut alegerea lui Elisei ca profet? 1 Imp. 19,16 u.p.

2. Ce ni se spune despre familia din care făcea parte Elisei? Ce învățături primise Elisei în casa tatălui său?

„Tatăl lui Elisei era un gospodar înstărit, un bărbat a cărei casă era socotită printre cele care în vremea unei aproape generale apostazii nu-și plecase genunchiul lui Baal. Căminul lor era un loc unde Dumnezeu era onorat, și unde ținerea credinței vechiului Izrael alcătuia conduita vieții zilnice“.

3. Unde a găsit profetul Ilie pe Elisei cînd i-a făcut chemarea profetică? Ce învățături putem lua fiecare dintre noi de la Elisei? 1 Imp. 19,19.

„Elisei poseda atît însușirile unui conducător cum și umilința unuia care este gata să slujească. Deși un spirit liniștit și blînd, totuși el era energic și hotărît. El poseda integritate, fidelitate și iubire cum și temere de Dumnezeu; și în umila împlinire a muncii de toate zilele, el dobîndi tărie în gîndire nobletă de caracter, continuu crescînd în har și cunoștință“.

4. Din exemplul lui Elisei, cum ne este arătată calea succesului?

„Mulți tînjesc după un talent deosebit prin care să împlinescă o lucrare minunată, în vreme ce datoritiile ce le stau la îndemînă, faptele care ar înmiresma viața, sînt trecute cu vederea. Unii ca aceștia să se prindă de datoritiile ce le stau direct în cale. Succesul nu depinde atîta de talent cît de energie și voință“.

5. Știînd că urma să se despartă de profetul Ilie, ce rugăminte îi adresă Elisei? 2 Imp. 2,9 u.p.

6. Cum s-a dovedit că rugăminta lui Elisei a fost împlinită? 2 Imp. 2,13,14; 19,22.

„Vindecarea apelor din Ierihon s-a săvîrșit spre a dezvălui, prin această dovadă a milei, dorința lui Dumnezeu de a vindeca pe Izrael de bolile lor spirituale“.

7. Ce femeie veni la Elisei? Care era durerea ei? 2 Imp. 4,1.

„Aceasta este o importantă dezvăluire referitoare la viața „fiilor proorocilor“. Ei nu erau persoane necăsătorite, care să fi trăit în singurătate“.

8. Ce întrebă Elisei pe această femeie? 2 Imp. 4,2. Asupra cărui lucru îi atrase atenția cu privire la împrumutarea de vase goale? 2 Imp. 4,3.

„Spune-mi ce ai acasă? ” întrebă Elisei. Dumnezeu folosește aceea ce avem. El nu este mărginit la posibilitățile sau puterile noastre și foarte ușor ar fi putut împlini lipsa acelei femei și fără vasul de untelemn al ei. Însă El luă aceea ce avu și revărsă binecuvântarea Sa asupra-i“.

9. Ce experiență a făcut acea femeie împlinind întocmai cuvintele profetului? 2 Imp. 4,4-6. Ce i-a spus Elisei să facă? 2 Imp. 4,7.

„Văduva primii de la Domnul mai mult decât ceruse. Cererea ei fusese numai ca fiii ei să fie scăpați de o viață de servitute. Însă în sărăcia ei, ea mai avea încă multe nevoi. Dumnezeu căută să-i îplinească aceste nevoi. Continuă El să dă oamenilor binecuvântări mult mai mari decât cer ei“.

STUDIUL 7

NAAMAN ȘI GHEHAZI

13 noiembrie 1971

2 Imp. 4,43

„În zilele lui Ilie, izraeliții se îndepărtase de Dumnezeu. Domnul a trecut pe lângă casele izraeliților și a găsit un adăpost pentru servul Său într-o țară păgînă, la o femeie care nu făcea parte din poporul ales. Dar femeia aceasta era favorizată pentru că finuse seama de lumina pe care o primise, și era gata să primească o lumină și mai mare pe care Dumnezeu i-o trimetea prin profetul Său.

„Pentru același motiv au fost trecuți cu vederea și leproșii din Izrael în timpul lui Elisei. Dar Naaman, un nobil păgîn, fusese credincios față de convingerile sale în ce privește binele, și își dădea seama cât de mare este nevoia sa de ajutor. El era în stare de a primi darurile lui Dumnezeu pline de îndurare. Din cauza aceasta el nu numai că a fost curățit de lepra lui, dar a fost binecuvântat și cu o mare cunoaștere a adevăratului Dumnezeu.

„Starea noastră în fața lui Dumnezeu depinde nu de mărimea luminei pe care am primit-o, cât de felul în care ne folosim de ea. De aceea pînă și păgînii care se hotărâsc să facă binele în măsura în care îl cunosc, sînt într-o stare mai favorabilă decât aceia care au avut o lumină mare, și care zic din gură că servesc lui Dumnezeu, dar de fapt disprețuiesc lumina, și prin viața lor de toate zilele contrazic cuvintele lor de mărturisire“.

1. Cine era Naaman? De ce boală suferea el? 2 Imp. 5,1.

„Naaman era un personaj important în Siria. El dobîndise cinste și faimă în urma biruintelor ce le raportase pentru Siria, însă avea nefericirea de a fi leproș. Totuși el își păstră postul de comandant al oștilor siriene, cu toate că trebuie să fi fost foarte stinjenit de boala de care suferea“.

2. Cine fusese luată roabă? În a cui slujbă se găsea ea? 2 Imp. 5,2.

„Tinăra captivă își ducea viața de rob, silită a sluii în casa comandantului care înfrînsese pe Izrael. Însă ea trebuie să fi fost credincioasă în slujba ei, căci altfel nu ar fi fost folosită într-o asemenea casă“.

3. Care erau simțămintele ei față de Naaman? 2 Imp. 5,3.

„Plină de iubire față de Dumnezeu ei, inima ei fu cuprinsă de simpatie față de suferința ei stăpin și soția lui. În loc să dorească vreun rău lui Naaman din pricina nenorocirii ce venise asupra ei, ea îi dori binele și spera în însănătoșirea lui din grozava boală. Amintindu-și de faptele minunate ale lui Elisei, ea avea credința că profetul putea vindeca pe Naaman de lepra lui“.

4. Ce făcu Naaman și ce daruri își pregăti să ducă? 2 Imp. 5,5 u.p.

„Naaman nu pretindea să fie vindecat fără să vrea să plătească. Necunoscînd pe profet și nici pe Dumnezeu lui Izrael, el duse cu sine o comoară îndestulătoare spre a răsplăti generos pe profet. Cîtuși de puțin nu-și închipuia el că Domnul ar fi dispus să-l vindece și că în schimb nu dorea nici aur și nici argint. Cîtuși de puțin nu știa el că Elisei slujea pe Dumnezeu și pe semenii lui nu dintr-un spirit al unui cîștig lumesc, ci pentru binele pe care îi era cu putință a-l face“.

5. Cînd Naaman ajunse la Elisei, ce-i spuse acesta să facă? 2 Imp. 5,10.

„Aceste îndrumări date lui Naaman amintesc porunca dată de Isus orbului: „Du-te de te scaldă în scaldătoarea Siloamului“. Ioan 9,7. În amîndouă cazurile porunca dată urmărea încercarea credinței celui cărui îi fusese adresată. Numai într-o categorie ascultare avea să se găsească vindecarea“.

6. Cum primi Naaman sfatul profetului Elisei? 2 Imp. 5, 11,12.

„Spiritul mîndru al lui Naaman se răzvrăti față de umarea căii arătată de Elisei.

„Inima lui mîndră trebuia să cedeze, și el trebuia să cîștige biruință asupra voinței lui încăpăținate și egoiste“.

7. În ce fel stăruiră slujitorii lui Naaman pe lingă el? 2 Imp. 5,13. Care a fost rezultatul ascultării de cuvîntul profetului? 2 Imp. 5,14.

„Slujitorii lui Naaman stăruiră de el să împlinească îndrumările lui Elisei. Credința lui Naaman era pusă la probă, în vreme ce mîndria se lupta după dominare. Însă credința învinse, și semețul sirian înfrînsese mîndria inimii lui, și în ascultare se plecă descoperitei voințe a lui Iehova. De șapte ori se cufundă în Iordan, „după cuvîntul omului lui Dumnezeu“, și credința i-a fost onorată“.

8. Cum a vrut Naaman să-și dovedească recunoștința? 2 Imp. 5,15. Care a fost atitudinea lui Elisei față de stăruința lui Naaman? 2 Imp. 5,16.

„Potrivit obiceiului vremii, Naaman ceru acum lui Elisei să primească un dar bogat. Însă profetul refuză. El nu trebuia să primească plată pentru o binecuvîntare pe care Dumnezeu o revărsase în dar“.

„Naaman nu trebuia să rămînă cu impresia că profetii adevărații lui Dumnezeu lucrau din motive ale interesului personal sau că binecuvîntarea lui Dumnezeu ar putea fi cumpărată cu bani“.

9. Ce îngăduință ceru Naaman? 2 Imp. 5,17,18. Ce cuvinte de încurajare îi spuse Elisei la despărțire? 2 Imp. 5,19.

„Naaman socotea pe Dumnezeu lui Izrael drept o divinitate căreia trebuia să I se aducă închinare pe pămîntul lui Izrael. În zilele acelea fiecare națiune își avea divinitatea sa aparte. Naaman nu se dezlipise cu totul de ideea că într-un chip aparte Dumnezeu lui Izrael era legat de pămîntul lui Izrael, și în țara sa el dorea să se închine lui Dumnezeu pe pămînt izraelian“.

10. Însă ce a cugetat în sine Ghehazi, slujitorul profetului? 2 Imp. 5,20.

„Cuvintele: „Viu este Domnul“ sînt un jurămint profan, rostit de cineva care încearcă să te convingă că face cine știe ce lucru mare în slujba lui Dumnezeu, în vreme ce el știe destul de bine că face un rău. Orbit de avariție, Ghehazi voia să fie răsplătit pentru ceea ce nu făcuse, de către o persoană de la care Elisei socotea că nu trebuie să ia nimic“.

11. Cum căută Ghehazi să-și aducă la îndeplinire dorința? 2 Imp. 5,21 p.p. Cum l-a întîmpinat Naaman? 2 Imp. 5,21 u.p.

12. Prin ce cuvinte mincinoase căută Ghehazi să-și ascundă lăcomia de care era stăpînit? 2 Imp. 5, 22,23.

Ghehazi este Iuda Vechiului Testament, omul cu chip de mare cucernic dar care în realitate era un farsor, care sub masca unei pretense interesări de binele credincioșilor, de fapt urmărea înșelarea buneii credințe în scopul înavutirii sale, a binelui său personal.

13. Ce înfățișare de nevinovăție luă Ghehazi chiar față de Elisei? 2 Imp. 5,25.

„Ce grozavă muștrare aduseră cuvintele lui Elisei inimii slujitorului său! O minune deosebită fusese săvârșită. Inima lui Ghehazi ar fi trebuit să se înalțe în laudă și mulțumire către Dumnezeu pentru minunatele binecuvântări primite. Însă în loc de aceasta el se gândi numai la sine și la propriile sale interese. Cuvintele de muștrare ale lui Elisei au fost nu numai pentru Ghehazi ci și pentru cei din biserică lui Dumnezeu de azi care manifestă același spirit ca și Ghehazi“.

14. Care a fost urmarea ipocriziei și minciunii lui Ghehazi? 2 Imp. 5,27.

„Solemne sînt învățăturile date de această experiență a cuiva căruia îi fusese date privilegiul înalte și sfinte. Umblarea lui Ghehazi era de natură de a așeza o piatră de poticnire în calea lui Naaman, asupra cărui minte se revărsase o minunată lumină, și care era întru totul dispus spre a sluji viului Dumnezeu. Pentru înșelăciunea practică de Ghehazi nu mai putea fi adusă nici o scuza. Pînă la moarte el rămase lepros, blestemat de Dumnezeu, evitat de semenii săi“.

STUDIUL 8

SAMUEL

20 noiembrie 1971

1 Sam. 2,26

„Succesul în viața aceasta, succesul în a cîștiga o viață viitoare, depinde de o credincioasă și conștiințioasă luare aminte la cele mici. Purtarea cinstită în cele mici, îndeplinirea micilor lucrări de credincioșie și amabilitate vor lumina cărarea vieții, iar atunci cînd lucrarea noastră pe pămînt va fi ajuns la capăt, se va dovedi, că fiecare datorie împlinită cu credincioșie a avut o influență spre bine, — influență care nu trece niciodată“.

1. Ce ni se spune despre părinții lui Samuel? 1 Sam. 1,1,2.

„Binecuvîntarea căutată cu atîta rivnă de toți Ebreii era reținută de la această pereche temătoare de Dumnezeu; în casa lor nu se auzea glas vesel de copil, iar dorința de a-și veșnici numele a făcut pe soț — așa cum se întîmpla cu mulți alții, să încheie o a doua căsătorie. Dar planul acesta, care fusese făcut din lipsă de credință, nu a adus fericirea“.

2. Ce rugăminte adresă Ana către Dumnezeu? 1 Sam. 1,11. Ce părere greșită își făcu marele preot Eli văzînd pe Ana zăbovind în rugăciune? 1 Sam. 1,12-14.

„Ana se rugă stăruitor ca Domnul să îndepărteze de la ea ocara, și să-i acorde darul scump de a avea un fiu, pentru a-l îngriji și a-l crește pentru El. Ana se apropiase de intrarea cortului întrunirii și în amărăciunea sufletului ei „se ruga și plîngea“.

3. Ce lămurire dădu Ana lui Eli? 1 Sam. 1,15-16. De data aceasta ce-i spuse marele preot? 1 Sam. 1,17.

4. Cum a fost împlinită dorința și rugăciunea Anei? 1 Sam. 1,20 u.p.

5. În vremea aceea, ce vină se aducea celor doi fii ai lui Eli? 1 Sam. 2,17. Ce cuvinte de mare însemnătate sînt cuprinse în muștrarea dată de Eli fiilor săi? 1 Sam. 2,25.

„În muștrarea lui Eli față de fiii săi sînt cuvinte pline de însemnătate solemnă și înspăimîntătoare — cuvinte, care ar trebui să fie bine cumpănite de toți aceia care se află în servicii sfinte. Păcatele lor erau așa fel întretesute cu slujba lor ca preoți ai Celui Preaînalt, de a aduce jertfă pentru păcat, lucrarea

lui Dumnezeu era în așa fel înșoșită și dezonorată înaintea oamenilor, încît nu se mai putea primi nici o ispășire pentru ei. Propriul lor tată, cu toate că era mare preot, nu îndrăznea să mijlocească pentru ei; el nu îndrăznea să-i apere de minia unui Dumnezeu sfînt. Dintre toți păcătoșii, cei mai vinovați sînt aceia care aduc dezonorare asupra mijloacelor pe care le-a prevăzut Cerul pentru mîntuirea oamenilor — care „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu“, Ebr. 6,6“.

6. Ce lucru de seamă nu făcuse Eli odată cu muștrarea ce o adresase fiilor săi? 1 Sam. 3,13 u.p.

7. Pe de altă parte, ce se spune despre Samuel? 1 Sam. 2,26; 3,19,20.

„Ce răsplătire a avut Ana! Și ce încurajare la credincioșie este pilda ei! Samuel era gata să slujească și era stăruitor; niciodată n-a iubit un tată mai dușos pe fiul său ca Eli pe acest tînăr“.

8. Cu ani mai tîrziu, cum putea vorbi Samuel? 1 Sam. 12,2,3,5. Ce mărturie a dat întregul Izrael? 1 Sam. 12,4,5 u.p.

9. Cu o ocazie, cum a înfățișat Samuel rolul cel mare al ascultării? 1 Sam. 15,22. Cu ce asemeuia profetul Samuel neascultarea? 1 Sam. 15,23.

„Jertfele în ele însele nu aveau nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele trebuiau să exprime căință pentru păcatele sale din partea celui ce jertfea și credința lui în Hristos, și să-l oblige la viitoare ascultare față de legea lui Dumnezeu. Dar fără căință, credință și ascultare din inimă, jertfele erau fără de valoare. Cînd, în fătîșă călcarea a legii lui Dumnezeu, Saul plănui să aducă o jertfă din ceea ce fusese sortit de Dumnezeu pieirii, dovedi prin aceasta lămurit disprețul lui față de Autoritatea divină. Un astfel de serviciu divin trebuie să fi fost o ofensă pentru Cer. Dar cîți se poartă chiar în felul acesta cu toate că au sub ochi păcatele lui Saul și urmările lor? În timp ce se codesc a crede anumite cereri ale lui Dumnezeu și a asculta de ele, stăruiesc în a sluji lui Dumnezeu prin formele exterioare ale serviciului lor divin. Dar Duhul lui Dumnezeu nu răspunde la un astfel de serviciu. Indiferent cît de zeloși ar fi în observarea ceremoniilor religioase, Domnul tot nu-i poate primi, dacă ei stăruiesc mai departe în călcarea conștiinței a vreuniei din poruncile Lui“.

STUDIUL 9

DAVID

27 noiembrie 1971

Psalm 51,10

„Marea onoare dată lui David, nu-l făcuse mîndru. În ciuda înaltei situații la care era chemat, își continuă liniștit ocupația și așteaptă în pace pînă cînd planurile lui Dumnezeu urmau să se realizeze la timpul lor și în felul rînduit de El. La fel de umil și modest ca și înainte de ungerea lui, păstorul se întoarse la colinele lui și pășcu și păzi turmele sale la fel de blind ca și mai-nainte. Dar cu o nouă însuflețire își compuse melodiile și cîntă cu harfa sa“.

1. În care din cetățile lui Izrael s-a născut David? 1 Sam. 16,1 u.p.; Luca 2,4. Cu ce se ocupa el în tinerețe? 1 Sam. 16,11.

„La cîțiva kilometri spre miazăzi de Ierusalim, „cetatea marelui împărat“, se afla Betleem, unde cu peste o mie de ani înainte de a fi așezat în iesle pruncul Isus și a fi adorat de magii din răsărit, s-a născut David, fiul lui Ișai“.

2. Cum prezintă raportul biblic pe David? 1 Sam. 16,12 p.p. Ce însărcinare primi profetul Samuel din partea lui Dumnezeu? 1 Sam. 16,1 u.p. 12 u.p.

„Păstorul singuratic a fost surprins de neașteptata chemare a solului, care îi spuse că profetul venise la Betleem, și că trimisese după el. Cu uimire el întrebă pentru ce dorise profetul și judecătorul lui Izrael, să-l vadă, dar fără zăbavă, ascultă de chemare. David se dovedise viteaz și credincios în umila slujbă de păstor, și iată că Dumnezeu îl alesese ca conducător al poporului Său“.

3. În vremea aceasta, care era starea sufletească a lui Saul? 1 Sam. 16,14.15.23.

„Uneori Scripturile prezintă pe Dumnezeu ca săvîrşind aceea ce El nu împiedică categoric. Dînd lui Satana ocazie să-şi dovedească principiile în fapt, Dumnezeu urma să mărginească propria-Şi putere. Fără îndoială, erau margini peste care Satana nu putea trece (Iov 1,12; 2,6), dar în cadrul mărginitei sale sfere el avea îngăduinţa divină să acţioneze“.

4. În ce fel s-a căutat a se uşura chinul sufletesc al lui Saul? 1 Sam. 16,18.21.

„Cînd împăratul Saul înţelese că fusese lepădat de Dumnezeu, şi simţi puterea cuvintelor osînditoare, pe care i le adresase profetul, s-a umplut de o serioasă revoltă şi deznădejde. Mustrarea lui Dumnezeu n-a primit-o cu blîndeţe, ci duhul lui trufaş ajunse la deznădejde, pînă acolo că se afla la pragul nebuniei. Providenţa divină a condus lucrurile aşa, ca David să fie adus la împărat ca un cîntăreţ iscusit din harfă. De cite ori era nevoie, David era chemat pentru a sluji înaintea împăratului şi pentru a linişti duhul tulburat al monarhului, pînă se depărta duhul cel rău“.

5. Ce ni se raportează despre vitejia lui David? 1 Sam. 17, 34, 35, 48-51.

„Chiar înainte de a fi chemat la curtea lui Saul, David se distinsese prin fapte de bravură. Slujbaşul care atrăsese atenţia împăratului asupra lui, a spus despre el că este „un om tare şi voinic, un războinic, vorbeşte bine, este frumos la chip“, şi a adăugat: „Domnul este cu el“.

6. Cum era privit David de întreg Izraelul? 1 Sam. 18,5. Din pricina aceasta ce sentimente s-au născut în Saul faţă de David? 1 Sam. 18,8,9.

„Un mare curus al caracterului lui Saul era dorinţa lui de a fi lăudat. Saul deschise inima pentru dîndul invidiei, prin care sufletul lui fu otrăvit. În timp ce conducea împărăţia lui Izrael, Saul nu învăţase să se conducă pe sine“.

7. În acelaşi timp, ce prietenie strînsă s-a legat? 1 Sam. 18,1,3; 20,41.42. Cum deplîngea mai tîrziu David pierderea lui Ionatan? 2 Sam. 1,26.27.

8. Cu ce ocazie dovedi David mărinimia sufletului său? 1 Sam. 24,3-6. Prin ce cuvinte recunosc Saul superioritatea lui David? 1 Sam. 24,17-19.

„Faptul că împăratul era acum în puterea lor, îl considerau că Dumnezeu însuşi dăduse pe duşman în mîinile lor, pentru a-l ucide. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere, dar glasul conştiinţei s-a trezit în el însuşi şi i-a zis: „Nu te atinge de unsul Domnului. David s-a sculat, şi a tăiat încet colţul hainei lui Saul“. Dar conştiinţa l-a chinuit după aceea, chiar şi pentru că stricase haina împăratului“.

9. Ce faptă de mai tîrziu a lui David a adus o mare pată asupra vieţii lui? 2 Sam. 11,14.15.26.27 pr. p.

„Spiritul de încredere în sine şi înălţarea de sine a pregătit calea pentru căderea lui David. Mîna Domnului îl călăuzise în siguranţă peste nenumăratele curse întinse înaintea picioarelor lui. Dar acum, inovat şi nepocăit, n-a cerut ajutor şi îndrumare din partea Cerului, ci a căutat să se scoată singur din primejdii în care-l încurcase păcatul; şi în disperarea lui a fost împins să adauge omorul la adulter“.

„Acela a cărui conştiinţă simţitoare şi înalt simţ al onoarei nu i-ar fi îngăduit, chiar cînd era în primejdia vieţii sale, să ridice mîna asupra unsului Domnului, se degradase atît de mult încît era în stare să nedreptăţască şi să ucidă pe unul din cei mai credincioşi şi mai viteji ostaşi ai săi, nădăjduind să se bucure netulburat de răsplata păcatului său. Vai! cum s-a mai întunecat aurul cel curat! cum s-a schimbat aurul cel mai ales!“

10. Cum a privit Dumnezeu fapta lui David? 2 Sam. 11,27 u.p.

„Povestea vieţii lui David nu prezintă scuză pentru păcat. El a fost numit bărbat după inima lui Dumnezeu, în timpul cînd umbla în sfatul lui Dumnezeu. Cînd a păcătuit, lucrul acesta a încetat de a

mai fi adevărat, pînă nu s-a întors la Domnul prin pocăinţă. Cuvîntul Domnului spune lămurit: „Pentru ce dar ai dispreţuit tu cuvîntul Domnului, făcînd ce este rău înaintea Lui?“ Cu toate că David s-a pocăit de păcatul lui, şi a fost iertat şi primit de Domnul, el a secerat roadele ruinoase ale seminţii semănate de el. Pedepsele venite asupra lui şi asupra casei lui, mărturisesc cit de neplăcut este păcatul pentru Domnul“.

11. Ce atitudine a luat David cînd a fost muştrat pentru păcatul său? 2 Sam. 12,13 p.p.

„Muştrarea profetului atinse inima lui David, conştiinţa lui a fost trezită; vinovăţia i se arăta în toată grozăvia ei. Sufletul lui se plecă în pocăinţă înaintea lui Dumnezeu. Cu buzele tremurînde zise: „Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu“. Tot răul pe care-l săvîrşim, loveşte, în afară de cel căruia îi facem rău, pe Dumnezeu în primul rînd. David săvîrşi un păcat îngrozitor faţă de Urie şi Bat-Seba, şi el îşi dădea seama foarte bine de aceasta. Dar nemărginit de mult mai mare era păcatul lui împotriva lui Dumnezeu“.

12. În ce fel îşi exprima David căinţa? Ps. 51, 2-4. Care era dorinţa inimii lui? Ps. 51,10.12.

„O mare schimbare se petrecuse în David însuşi. Era zdrobit sufleteşte pentru că-şi da seama de păcatul său şi de întinsa lui influenţă“.

„Acelea care, arătînd către pilda lui David, încearcă să micşoreze vinovăţia propriilor lor păcate, ar trebui să înveţe din raportul biblic că drumul păcatului este chinător de greu. Dumnezeu voia ca povestirea păcatului lui David să servească drept avertizare că şi aceia pe care El i-a binecuvîntat şi favorizat foarte mult, nu trebuie să se simtă în siguranţă, şi să neglijeze de a priveghea şi a se ruga“.

13. Prin ce cuvinte îşi exprima David încrederea în iertarea din partea lui Dumnezeu? Ps. 51,16.17.

„Pocăinţa lui David a fost sinceră şi adîncă“.

„Mulţi au murmurat împotriva a ceea ce ei au numit nedreptatea lui Dumnezeu cînd a cruşat pe David, a cărui vinovăţie era atît de mare, după ce a lepădat pe Saul, pentru ceea ce lor li se părea păcate mult mai mici. Dar David s-a umilit şi şi-a mărturisit păcatul, în timp ce Saul a dispreţuit muştrarea, şi şi-a împietrit inima în nepocăinţă“.

STUDIUL 10

İNDEMN LA SFİNŢIRE

4 decembrie 1971

Isaia 3,10

„Sfinţenia este temeliea tronului lui Dumnezeu; păcatul este contrariu sfinţeniei; păcatul răstigne pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă credincioşii ar putea vedea cit de odios este păcatul, ei nu l-ar îngădui, şi nici nu s-ar deprinde cu el. Ei ar face o reformă în viaţă şi în caracter. Păcatele ascunse vor fi biruite. Dacă urmează să fiţi sfinţi în cer, atunci trebuie mai întîi să fiţi sfinţi pe pămînt“.

1. Ce cuvinte de îndemnare dezlăuie din început, şinta supremă a activităţii profetice? Isa. 1,16.17.

„Dacă alegem să luăm învăţătura, trecutul ne va da învăţăturile lui. Făcîndu-l sfînicul nostru, îl putem face şi prietenul nostru. Reamintindu-ne din trecut aceea ce nu este plăcut, să-i îngăduim să ne înveţe a nu mai repeta aceeaşi greşeală“.

2. Ce chemare plină de încurajare este adresată? Isa. 1,18 p.p. Ce făgăduinţă este dată? Isa. 1,18 u.p. 19.

3. În vederea acestui scop, ce experienţă este necesară? Isa. 6,2-3.6.7. Ce trebuie să alcătuiască temeliea experienţei credinciosului? Isa. 8,20. Care va fi rezultatul? Isa. 12,3.

„Îngerul însărcinat să atingă buzele lui Isaia îi aduse solia: „Nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit“. Primînd pe Dumnezeu său, profetul, asemenea lui Saul din Tars la poarta Damascului, i s-a dezlăuit propria sa nedemnită; în inima sa umilită el primi asigurarea iertării, de-

plină și abundentă; și el s-a ridicat un om schimbat. El văzuse pe Domnul său. El prinsese o rază a iubirii caracterului Său divin“.

4. Asupra căror stări de lucruri atrăgea atenția profetul? Isa. 10,1,2. În ce consta locul de scăpare și adăpostul lor? Isa. 28,15 u.p.

„În vremea lui Isaia însăși idolatria nu mai pricinuia o surpriză. Umblările nedrepte ajunseră atât de covârșitoare în mijlocul tuturor claselor, încât puținii care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu adevăsea erau ispitiți să se descurajeze“.

5. Cum este muștrată făcărnicia? Isa. 29,13 p.p. Care era realitatea vieții lor? Isa. 29,13 u.p. 15 u.p.

„Credincioșii vor arăta ce puteri le înriuresc inimile și le mină faptele. Dacă este puterea adevărului divin, aceasta va conduce la fapte bune. El va ridica pe cel care-l primește și-l va face o fire nobilă și generoasă, asemenea dumnezeiescului său Domn. Dar dacă îngerii răi îi stăpinesc inima, lucrul acesta se va vedea în diferite chipuri. Roadele vor fi: egoismul, lăcomia, mândria și patimile rele. Cei care se pretind religioși nu sînt dispuși să se cerceteze îndeaproape spre a vedea dacă sînt în credință. Ei par a cugeta că o pretenție a trăirii adevăratei îi va mîntui. Domnul ar fi fost cu mult mai bucuros dacă încropiți preținși oameni ai religiei nu ar fi amintit niciodată numele Său. Ei continuu sînt o piatră de poticnire“.

6. Ce se spune despre cei ce răspundesc în jur mirasma caracterului frumos? Isa. 32,20.

„Dacă religia pe care ne-o pretindem nu ajunge să ne reinnoiască inimile și să ne sfințească viețile, cum va putea exercita ea o putere mintuitoare? Religia care nu exercită o putere înnoitoare, n-are nici o valoare“.

7. Prin ce cuvinte arată profetul în ce constă viețuirea în neprihănire? Isa. 33,15. Ce făgăduință este dată celui neprihănit? Isa. 33,16.

„Cine face astfel de depuneri, își strînge o comoară îndoită. În afară de ceea ce va trebui totuși să părăsească în cele din urmă, oricît de înțelept ar fi întrebuintat, el își adună comoară pentru veșnicie — acea comoară a caracterului care este bunul cel mai valoros pe pămînt sau în cer.“

8. Cunoașterea cui este arătată ca absolut trebuincioasă? Isa. 44,19 p.p. Care va fi rezultatul acestei experiențe lăuntrice a noastră? Isa. 48,18.

„Aceia care cred pe Hristos pe cuvînt și predau sufletul lor ca El să-l păstreze și viața lor ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze cînd Isus îi înveselește. În desăvîrșită și liniștită supunere este odihnă desăvîrșită“.

9. În ce fel ni se dă asigurarea că Dumnezeu nu va uita pe cel credincios? Isa. 49,15. Cît de aproape îi este El? Isa. 49, 16.

„Ce rostire mai puternică și mai duioasă ar fi putut folosi El, decît aceea pe care a ales-o, spre a-și exprima iubirea față de noi. Cu bogatele binecuvîntări ale Bibliei înaintea ta, mai poți da loc îndoielii? Poți crede că atunci cînd sărmanul păcătos dorește să se întoarcă, dorește să se despartă de păcatele sale, Domnul l-ar împiedeca cu asprime de a veni la picioarele Sale în pocăință? La o parte cu asemenea gînduri!“

10. Apropiindu-se de încheierea activității sale profetice, prin ce cuvinte revine Isaia asupra subiectului său din început? Isa. 55,1,2 p.p. Ce făgăduință însoțeste această chemare? Isa. 55,2 u.p.

„Mintuirea e un dar gratuit și totuși el se cum-pără și se vinde. Mărgăritarul ne e înfățișat ca fiind de cumpărat fără bani și fără preț. Prețul de plătit pentru mintuire nu este aur sau argint, căci acestea aparțin și așa lui Dumnezeu. Să părăsim ideea că privilegiu temporare sau spirituale ar putea cîștiga pentru noi mintuirea. Dumnezeu cere din partea noastră o supunere de bunăvoie. Spiritul nu așteaptă decît să-l invite și să-l primim. Hristos trebuie să fie descoperit din nou în toată plinătatea Sa prin puterea Spiritului Sfințit“.

„Inima nemărginitei iubiri se simte atrasă către cei care sînt neînștate să se libereze din mrejele lui Satana; și cu duioșie El le oferă a-i întări spre a trăi pentru El“.

„Soliile duse de Isaia celor care aleseră să se întoarcă de pe căile lor rele, erau pline de mîngîiere și încurajare“.

STUDIUL 11

IEREMIA

11 decembrie 1971

Ieremia 31,3

Cartea lui Ieremia este alcătuită dintr-o serie de cuvîntări profetice întretesute cu date istorice și biografice în legătură cu ultimele zile ale împărăției lui Iuda. Pe toate căile ce i-au stat la dispoziție Ieremia se străduia să oprească grabnica alunecare a lui Iuda pe povârnișul decăderii morale spre ruină. Dar eforturile lui au fost în cea mai mare parte neroditoare. Chemările lui la pocăință căzură în urechi surde.

Ieremia a fost profetul religiei inimii. Soliile lui erau o chemare de îndepărtare de ceea ce este exterior și superficial și prinderea de ceea ce este lăuntric și real. El învață că corupția își are rădăcina într-o inimă rea (cap. 17,8) și că fără o inimă nouă, noi intenții, și un nou spirit, credinciosul este neînștate să facă binele (cap. 13,23). O asemenea schimbare, accentuează el, poate fi săvîrșită numai prin lucrarea creatoare a lui Dumnezeu (cap. 24,7; 31,31-34).

1. Ce adevăr dezvăluia profetul Ieremia izraeliților din început? Ier. 2, 19 p.p. Ce comparație a lui Izrael cu o vie face și profetul Ieremia ca și Isaia? Ier. 2,21; Isa. 5,4. Ce muștrare este adresată? Ier. 2,33,34.

„Mai marii iudei se socoteau prea înțelepți spre a avea nevoie de îndrumare, prea drepți spre a avea nevoie de mintuire, prea mult onorați spre a avea nevoie de onoarea ce vine de la Hristos.“

2. Cît de cu neputință este a se înlătura vina păcatului fără ajutorul divin? Ier. 2,22; 13,23.

3. Ce încredere formalistă era arătată ca o nădejde înșelătoare? Ier. 7,4,8. Asupra cărui lucru principal îndreaptă profetul atenția? Ier. 7,5. Care ar putea fi urmarea neascultării? Ier. 8,20.

Profetul Ieremia arată cît de searbăde erau nădejdiile pe care și le puneau ei în niște ziduri, atîta vreme cît faptele lor erau un blestem pe care-l atrăgeau ei înșiși chiar asupra aceluși loc, o pată pe zidurile acestui templu.

„Membrii Comunității să țină minte faptul că numai simpla înscriere a numelui lor în rapoartele bisericii nu-i va mîntui. Ei trebuie să se dovedească a fi bine primiți de Dumnezeu, creștini care n-au de ce să se rușineze. Zi de zi ei trebuie a-și clădi caracterul potrivit îndrumărilor lui Hristos. Ei trebuie să rămînă în El, continuu dovedind credință în El.“

4. Cu ce este comparat cel ce se încrede în Domnul? Ier. 17,7,8. Cum va fi dată răsipiata? Ier. 17, 9,10.

„Nimeni nu poate prin el însuși să-și dea seama de greșelile sale. Buzele pot mărturisii o sărăcie cu duhul, pe care însă inima nu o cunoaște. Vorbind lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima poate că se mîndrește cu închipuirea că e umilită și se laudă cu propria-i dreptate. Numai pe o singură cale poate fi obținută o adevărată cunoștință despre sine, și anume privind la Hristos. Cu cît ne apropiem mai mult de Isus și cu cît observăm mai lămurit curățenia caracterului Său, cu atît vom vedea mai limpede păcătoșenia păcatului, și cu atît mai puțin vom mai dori să ne înălțăm pe noi înșine. Cei pe care cerul îi recunoaște ca sfinți sînt cei din urmă care să se laude cu propria lor bunătate“.

5. În realitate, ce mina pe pretenții implinitori ai legii de pe vremea profetului? Ier. 18,18 u.p.

„Nu vorbi de rău pe nimeni. Nu lua aminte la nici o vorbă rea despre cineva. Dacă nu vor fi ascultători, nu vor fi nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău față de tine, oprește-l. Refuză a-l asculta, chiar dacă glasul i-ar fi moale și tonul dulceag. El poate să arate o apropiere, și totuși să auzirile pe ascuns aluzii insinuante și să străpungă pe cineva în întuneric“.

6. Prin ce cuvinte dezvăluie profetul Ieremia iubirea iertătoare a lui Dumnezeu? Ier. 31, 3. Care este dorința lui Dumnezeu? Ier. 31, 34; 32, 39.

„Indiferent cine ești sau ce a fost viața ta, tu poți fi mintuț numai pe calea rinduită de Dumnezeu. Trebuie să te pocăiești; trebuie să cazi pe Stîncă, pe Isus Hristos. Trebuie să simți nevoia unui medic și a singurului leac, pentru păcat, singele lui Hristos. Acest leac nu poate fi dobîndit decît prin pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul Isus Hristos. Cu aceasta trebuie începută lucrarea de mulți care se pretind creștini și chiar a fi slujitori ai lui Hristos. Ca și Fariseii din vechime, mulți dintre voi nu simt nevoia unui Mîntuitor. Singele lui Hristos nu va fi de folos decît pentru cei care simt că au nevoie de puterea lui curățitoare“.

7. Ce așteaptă domnul să facem? Ier. 33,3; 34,15. Ce este gata să iacă El? Ier. 33,6

„Dacă omul se ține în legătură cu Dumnezeu, atunci același necîntit ideal, care păstră curății pe Iosif și Daniel, va păstra și viața lui într-o nepătată curățenie. Haina caracterului său va rămîne liberă de orice minjitură. În viața lui, lumina lui Hristos va străluci neîntunecată de nimic. Frumosul Luceafăr al dimineții va răsări asupra lui într-o continuă și mare strălucire“.

8. Ce asigurare este prezentată? Pling. 3,22.23. Prin ce cuvinte încheie profetul Ieremia? Pling. 3, 24-26.

„Cum am putea cunoaște noi înșine bunătatea și iubirea lui Dumnezeu? Psalmistul nu ne spune; ascultă și cunoaște, citește și cunoaște, sau crede și cunoaște; ci — 'gustați și vedeți ce bun este Domnul' Ps. 34,8. În loc să ne bazăm pe cuvîntul altuia, să gustăm noi înșine. Lucru de care avem nevoie este o religie experimentală.“

„Bunătatea, îndurarea și iubirea lui Dumnezeu au fost vestite de Hristos lui Moise. Acesta era caracterul lui Dumnezeu. Cînd cei care se pretind că slujesc pe Dumnezeu nu țin seama de caracterul părintesc, și se depărtează de la cinste și dreptate în purtarea cu semenii lor, Satana tresaltă de bucurie, căci el i-a inspirat cu însușirile lui“.

STUDIUL 12

EZECHIEL

18 decembrie 1971

Ezechiel, 36,26

Ezechiel se numește pe sine „fiul lui Buzi, preotul“. Cap. 1,3. El își începu activitatea de profet în al cincilea an al robiei lui Ioiachim (cap. 1,2), adică 593/592 în Hr. Împărăția de la miazănoapte a lui Izrael încetase a mai exista de mai bine de 100 ani, și prăbușirea lui Iuda se apropia cu grabire. Robia babiloniană începu chiar în al 3-lea an al lui Ioiachim (605 în Hr.) cînd Nabucadnețar, împăratul Babilonului, veni împotriva Ierusalimului. Dan. 1,1. Nu se știe cîți robi au fost luați la acea dată. Printre ei erau unii „de neam împărătesc și de viață boierască“. Dan. 1,3; 2 Imp. 24,1.

Acestea erau vremurile tulburi în care Ezechiel, deși încă tînăr, a fost chemat la slujba de profet. Perspectivele nu erau cîtuși de puțin strălucitoare. Lovitura judecării care deja căzuse peste Ierusalim, în loc să facă mai serios pe locuitorii din Iuda, se arăta că îi afundă și mai mult în apostazie și decădere; și cei de pe malurile riului Chedar din Babilon, la fel continuă în răzvrătire și idolatrie.

1. Prin ce dezvăluire a slavei lui Dumnezeu începe profetul Ezechiel? Ezech. 1,28.

„Tronul boltit cu curcubeul făgăduinței, este dreptatea lui Hristos... Curcubeul ce înconjoară tronul

reprezintă combinata putere a harului și a dreptății“. El este „un semn al harului lui Dumnezeu față de păcătosul pocăit“.

„În viziunea lui Ezechiel, Dumnezeu are mina Sa sub aripile heruvimului. Aceasta voia să învețe pe semenii săi că puterea divină este ceea ce le dă succesul. El va lucra prin ei dacă vor îndepărta nelegiuirea și vor ajunge curați în inimă și în viață“.

Figurile alese pentru această înfățișare profetică urmăreau neîndoios să simbolizeze solii creștini în plîntăta slujbei, destoiniciilor și posibilităților lor.

2. Asupra cărei datorii se atrage atenția? Ezech. 3,21. Care va fi urmarea neglijării acestei datorii? Ezech. 3,18.

„Hristos aminti lui Petru numai o condiție pentru slujire: 'Mă iubești?' Aceasta este calificarea esențială.“

3. Cum se atrage atenția asupra viețuirii credinței atunci cînd nu sîntem văzuți? Ezech. 8,12. Cum își denaturaseră izraeliții închinarea? Ezech. 8,16.

Întrebarea ce trebuie să ne-o punem fiecare dintre noi nu este: „Ce fac în văzul lumii? Ce părere au oamenii despre sfințenia mea“? căci aceasta ar putea fi strălucitoare ca aurul bătut, ci întrebarea de căpetenie este: „Ce fac în întuneric unde nu sînt văzuți? Ce părere am eu însumi, eu, care îmi cunosc faptele din întuneric, despre sfințenia mea“?

Nu are nici un rost să ne tot străduim cu pretenția unei sfințenii care de fapt să nu fie altceva decît o auto-sugestionare a noastră. De ce să căutăm să sfințim păcatul, a-i da înfățișarea de ceva frumos, cînd noi, „în întuneric, unde nu sîntem văzuți“ sîntem alții, vorbim și gîndim altfel?

4. Ce mîngîietoare făgăduință de iertare este oferită? Ezech. 11,19. Ce așteaptă Dumnezeu de credincioșii Săi? Ezech. 11,20.

„Adevărata credință este urmată de iubire, și iubirea de ascultare. Toate puterile și pasiunile inimii convertite sînt aduse sub stăpînirea lui Hristos. Spiritul Său este o putere reinnoitoare transformînd după chipul divin pe toți care îl vor primi. Unii — ba încă un mare număr — au o cunoaștere teoretică a adevărului religios, însă niciodată n-au simțit în inimile lor puterea reinnoitoare a harului divin“.

5. În ce fel arată profetul Ezechiel că neprihănirea cuiva nu poate ajuta la mîntuirea altuia? Ezech. 14,14,20.

„Caracterul nu poate fi transmis altuia. Niciunul nu poate primi Spiritul în locul altuia. Niciunul nu poate da altuia caracterul care este rodul Spiritului. Teoria adevărului, fără Spiritul Sfințit, nu poate învia sufletul, nici sfinți inima“.

6. Cum este prezentat caracterul celui drept? Ezech. 18, 7-9.

„Stăruind asupra valorii evlaviei practice, profetul nu făcea decît să repete sfatul dat cu secole mai înainte. Aceste lămurite rostiri ale profeților și ale Învățătorului însuși ar trebui primite de noi drept glasul lui Dumnezeu către fiecare suflet. Nu ar trebui să pierdem nici o ocazie de a săvîrși faptele de milă, de duioasă purtare de grijă și curtenie creștină față de cei împovărați și apăsați. Bogate și nenumărate sînt făgăduințele făcute celor care observă ocaziile de a aduce bucurie și fericire în viața altora“.

7. Cum accentuează profetul Ezechiel nevoia unei continui rămineri într-o viețuire neprihănită? Ezech. 33,12. Ce făgăduință asigurătoare este dată celui ce se întoarce de pe calea faptelor rele? Ezech. 33,14-16.

„Întreg planul lui Dumnezeu dînd pe Fiul Său pentru păcatele lumii este ca omul să poată fi mintuit, nu în nelegiuire și nedreptate, ci lepădînd păcatul, spălîndu-și hainele caracterului și albindu-le în singele Mielului. Păcatul trebuie dezrădăcinat, urît, și neprihănirea lui Hristos trebuie primită prin credință. În felul acesta divinitatea va conlucra cu omeneșul“.

8. Prin ce comparație este arătată grija lui Dumnezeu față de credincioșii Săi? Ezech. 34,12,15,16.

„Biserica lui Hristos a fost cumpărată cu singele Său, și fiecare păstor trebuie să-și dea seama că oile ce le are în grijă costă un sacrificiu infinit. El trebuie să o socotească de o valoare neprețuită, și tre-

buie să fie neobosit în eforturile sale de a o păstra într-o stare sănătoasă, prosperă. Păstorul care este pătruns de spiritul lui Hristos va imita exemplul Său plin de abnegație, continuu lucrând pentru binele celor în sarcina sa; și turma va prospera sub grija sa“.

9. Ca și la început, prin ce viziune încheie profetul Ezechiel? Ezech. 48,35 u.p.

„Cu aceste cuvinte potrivite 'Domnul este aici', prin care este desemnată cetatea cea nouă, profetul Ezechiel își încheie soliile sale profetice. Îi revenise ca parte să anunțe retragerea prezenței divine datorită coruperii morale a izraeliților. De asemenea avu privilegiul să anunțe leacul pentru păcat și să dea în știre, într-o vie imaginație, strălucita perspectivă a viitorului. Când va sosi vremea, Dumnezeu va aduna de pretutindeni pe cei care au făcut o pregătire personală. Aceștia vor moșteni bogatele făgăduințe și vor locui în cetatea preînchipuită în imaginația profetică a lui Ezechiel, și dumnezeiește numită: 'Dumnezeu este aici'“. Apoc. 21.21.

STUDIUL 13

DANIEL

25 decembrie 1971

Daniel 12,3

Părerea întemeiată pe tradiție atît la iudei cît și la creștini e că această carte a fost scrisă în secolul al 6-lea în. Hr., și că Daniel e autorul ei. Citind un pasaj din carte, Domnul Isus Hristos menționează pe Daniel ca autor. Mat. 24,15. Autorul e bine familiarizat cu istoria. Numai un om din secolul al 6-lea în. Hr., bine versat în treburile babiloniene, putea să redea unele din faptele istorice aflate în carte. Cunoașterea acestor fapte s-a pierdut după secolul al 6-lea în. Hr. Descoperiri arheologice relativ recente au readus la lumină aceste fapte.

Toate cele patru viziuni ale cărții lui Daniel se ocupă cu lupta dintre forțele binelui și ale răului pe acest pămînt de pe timpul lui Daniel pînă la așezarea împărăției celei veșnice a Domnului Hristos.

1. Prin ce împrejurare ajunse Daniel și alți tineri în Babilon? Dan. 1,1,2; 2 Imp. 24,14. În ce scop au fost aleși ei? Dan. 1,4,5.

„Prezența lui Nebucadnetar în Palestina la începutul verii anului 605 în. Hr., așa cum arată Dan. 1,1, este confirmată de istoricul babilonian Berosus. El relatează că Nebucadnetar a primit poruncă de la tatăl său Nabopolassar să înăbușe o revoltă din Egipt, Fenicia și Celo Siria“.

2. Cum caracterizează Spiritul profetic pe Daniel și tovarășii Lui?

„Printre izraeliții care au fost duși captivi în Babilon la începutul celor șaptezeci de ani de captivitate se găseau patrioți creștini, bărbați care erau credincioși principiului ca și oțelul, care nu aveau să fie stricați prin egoism, ci care urmau să onoreze pe Dumnezeu“.

„Prin înțelepciunea și dreptatea lor, prin curățenia și bunăvoința vieții lor zilnice, prin devoțiunea față de interesele poporului — care de altfel se închina idolilor — Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși principii educației lor de la început, credincioși față de Acela pe care-L reprezentau“.

3. Ce hotărîre luară ei? Dan. 1,8 pr.p. Care cuvinte ale lui Daniel lăuresc această atitudine? Dan. 10,3.

Daniel nu a luat poziție împotriva mîncării de carne în genere, curată, căci în capitolul 10, vers. 3, Daniel însuși spune: „N-am mîncat deloc bucate alese, nu mi-am intrat în gură nici carne, nici vin, și nici nu m-am uns deloc, pînă s-au împlinit cele trei săptămîni“, ceea ce înseamnă că înainte cît și după acest timp, Daniel a mîncat „bucate alese“ și „carne“.

Faptul că în cap. I, același Daniel a luat o poziție împotriva tocmai a acestor lucruri pe care mai tîrziu le-a folosit, deși s-ar părea o contradicție, se lămurește foarte bine cînd citim versetul 8 din acest capitol și unde se arată clar că Daniel a luat în acel caz acea poziție, deoarece nu voia „să se spurce“ luînd din bucatele alese și vinul împăratului. În aceste cuvinte stă întreaga tîlcuire a refuzului lui Daniel de a folosi aceste alimente. Este bine cunoscut că împărații babilonieni ca și cei egipteni și ai altor

popoare din vremea lui Daniel erau în același timp „mari preoți“ cărora li se închinau oamenii ca unor zei; ca urmare, la masa acestor împărați se găsea tot ce fusese închinat idolilor. De aci urmează că consumarea din aceste jertfe însemna onorarea acestor idoli, închinarea lor. „Credincioșii lor față de Iehova nu le îngăduia să participe la o asemenea adorare“.

De asemenea „printre alimentele aduse la masa regelui erau carnea de porc și alte cărnuri declarate necurate de către legea lui Moise și din care Ebreilor le era strict interzis de a mîncă. El se hotărî în inima sa, să nu se spurce cu mîncarea regelui și nici cu vinul, pe care îl bea“.

4. La sfîrșitul educației în școlile babiloniene cum își însușiseră acești tineri învățătura primită? Dan. 1,19,20.

„Înțelepciunea superioară a lui Daniel și a tinerilor lui tovarășii nu era rezultatul întîmplării sau al destinului, și nici măcar al vreunei minuni în înțelesul obișnuit al cuvîntului. Tinerii s-au aplecat sîrguincios și conștiincios la studiile lor, iar Dumnezeu a binecuvîntat stăruințele lor. Puterea divină nu face să fie fără rost conlucrarea din partea omenească“.

„Deosebitele însușiri mintale cum și o înaltă ținută morală nu sînt rezultatul întîmplării. Dumnezeu dă ocaziile; succesul depinde de felul cum sînt folosite“.

5. Cum a onorat Dumnezeu credincioșii lui Daniel și a celorlalți? Dan. 2,19.

„Împreună, Daniel, Hananian, Mișael și Azaria căutară înțelepciunea la Izvorul luminei și al cunoștinței. Ei erau deplin incredințați în conștiința că Dumnezeu îi așezase acolo unde erau, că ei îndeplineau lucrarea Lui și îndeplineau cerințele datoriei. Dumnezeu pe care ei îl onoraseră, i-a onorat și El pe ei. Spiritul Domnului a venit asupra lor, și 'într-o vedenie, în timpul nopții', i s-a descoperit lui Daniel visul împăratului cît și însemnătatea visului. Primul lucru pe care-l făcu Daniel a fost să mulțumească pentru descoperirea dată“.

6. Ce înfățișa chipul pe care-l văzuse Nebucadnetar? Dan. 2,19,44 u.p. 45 p.p. Cum trebuie înțeleasă atitudinea lui Nebucadnetar față de Daniel raportată în Dan. 2,46?

Comentarii biblici, întemeiați pe dovezile istorice, sînt de părere că chipul pe care l-a visat Nebucadnetar, potrivit tilcuirii lui Daniel însemna o succesiune de împărății: Babilonia, Medo-Persia, Grecia, Roma, apoi împărțirea acesteia cum și propovăduirea Evangheliei în vederea împărăției spirituale a celor mîntuiți.

7. Care a fost motivul pentru care cei trei tineri nu s-au închinat chipului din cîmpia Dura? Dan. 3,14,28 u.p.

Motivul în cazul acesta este asemănător celui pentru care Daniel nu a mîncat din bucatele de la masa împăratului. Ca și în cazul acela, și aci era vorba de o închinare idolatră la care credincioșii lui Dumnezeu nu se puteau alătura. Aci nu era vorba de o dovadă de nesupunere față de autoritatea de stat, de neonorarea ei, ci de o închinare idolatră pe care chipul acela de aur o reprezenta, ținînd în seamă că împăratul era „marele preot“ al acestei idolatre închinări. Lucrul acesta reiese clar din însăși cuvintele lui Nebucadnetar: „Nu slujiți voi dumnezeilor mei, și nu vă închinați chipului de aur pe care l-am înălțat“? Iar vers. 28 precizează și mai clar acest gînd cînd spune că n-au vrut „să slujească și să se închine altui Dumnezeu decît Dumnezeului lor“.

8. La ce cinste ajunse Daniel sub Darius? Dan. 6,2. Ce raport este dat despre cinstea activității lui Daniel? Dan. 6,4.

„Daniel, prim-ministrul celei mai mari dintre împărățiile pămîntești, era în același timp un profet al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației cerești. Un bărbat cu aceleași pasiuni ca și noi Daniel este descris de pana inspirației ca fiind fără vină. Lucrările executate de el, cînd au fost puse cercetării celei mai atente au fost găsite fără nici un defect. El a fost o pildă a ceea ce poate ajunge fiecare om cînd

inima îi este convertită și consacrată, și când motivele îi sînt drepte înaintea lui Dumnezeu”.

9. Care sînt motivele prezentate de Daniel pentru care nu i s-a întîmplat nici un rău? Dan. 6,22. Ca urmare a vietuirii lui cinstite și loiale, ce ni se spune despre Daniel? Dan. 6,28.

„Religia nu constă doar dintr-un sistem de doctrine uscate, ci dintr-o credință practică, ce sfințește viața și îndreaptă purtarea”.

10. Cum vorbește Daniel despre învierea ce va avea loc la revenirea Domnului Isus? Dan. 12,2. Care va fi răsplătirea celor neprihăniți? Dan. 12,3.

Epistola lui Iacob

„Este rezonabil a considera că autorul epistolei lui Iacob este una din persoanele cu acest nume, indicată de rapoartele Sfințelor Scripturi, decît un alt Iacob, cu totul diferit de ceilalți cunoscuți. Tonul introducerii din capitolul 1,1, implică faptul că scriitorul vorbește ca unul bine cunoscut de cei cărora li se adresează și că el vorbește cu o recunoscută notorietate.

„Deși conform descrierii Evangheliei, toți cei doisprezece apostoli erau strînși legați de Domnul, Iacob fiul lui Zebedei, a fost mai proeminent dintre cei doi apostoli cu acest nume. Numai foarte puțini scriitori au atribuit însă lui această epistolă. Dar chiar și această posibilitate se pare că este exclusă de data timpurie a morții sale. (44 d. Hr.).

Serva Domnului se referă la „apostolul Iacob” ca la cel care a scris cartea. Nu se precizează însă dacă expresia „apostolul Iacob” se referă la Iacob, fratele lui Ioan (Mat. 10,2) sau la „Iacob fiul lui Alfeu” (Mat. 10,2), care erau numărați printre cei doisprezece apostoli, sau la Iacob fratele Domnului Isus (Mat. 13,55), care a prezidat primul comitet bisericesc la Ierusalim (Fapte 15,12), și care era un conducător recunoscut al primei biserici creștine. În orice caz, autorul epistolei a fost o persoană proeminentă, iar credincioșii au primit epistola sa ca o comunicare inspirată din partea Domnului.

În ceea ce privește data epistolei, nu se poate spune cu precizie cînd anume a fost ea scrisă. Așa cum s-a arătat mai sus, sînt indicii care arată că, epistola aceasta a fost scrisă pe cînd era numai un singur Iacob figură proeminentă în biserica apostolică, și deci după anul 44 d.Hr. cînd Iacob fiul lui Zebedei a fost omorît. Dovezile interne arată spre o dată timpurie, căci nu există nici o referire cu privire la „neamuri” sau probleme în legătură cu „neamuri”.

„Această epistolă, este o epistolă a creștinismului practic, arătînd ce rezultate, sau fapte va produce o credință curată vie, în viața unui credincios”.

STUDIUL 1

DEZVOLTAREA CARACTERULUI CREȘTIN

1 ianuarie 1972

1 Petru 4, 15

„Voi sînteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. 1.Cor.3,9. Această expresie reprezintă caracterul nostru creștin care trebuie lucrat pas cu pas. În fiecare zi, Dumnezeu lucrează la clădirea Sa, ca să-i desăvîrșească înfățișarea, pentru ca să poată deveni un templu sfînt pentru El. Credinciosul trebuie să coopereze cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să devină exact aceea ce Dumnezeu a intenționat a fi el, construindu-și viața sa cu fapte nobile, curate, pentru ca în final, caracterul său să poată avea o structură simetrică, un templu plăcut, onorînd astfel și pe Dumnezeu și pe om”.

1. Cum este sfîtuît credinciosul să întîmpine viața și problemele ei? De ce? Iacob 1,3-4; 1 Petru 4,15.

Expresia grecească PEIRASMOS, folosită în Iacob cap. 1, și redată ca „încercări”, iar în alte traduceri ale Sf. Scripturi cu „ispite”, se aplică cu scopul de a determina calitatea și deci valoarea unui obiect, sau caracterul unei persoane. În Noul Testament ea este de asemenea folosită în legătură cu ispitirea spre

„Atunci sfinții cei vii și cei morți înviați și-au înălțat glasul în strigăte de biruință lungi și care răsunau departe. Corpurile acelor care fuseseră puse în mormînt purtînd urmele bolii și ale morții au ieșit afară în sănătate și putere nepieritoare. Sfinții cei vii sînt schimbați într-o clipă și sînt răpiți împreună cu cei înviați în întîmpinarea Domnului în aer. Ce înălțare măreață! Prietenii pe care moartea îi despărțise, au fost reuniți, ca să nu se mai despartă niciodată”.

păcătuire, în sensul unei încercări a celui credincios de către Satana, punînd astfel la încercare caracterul. Dumnezeu nu ispitește, ci pune la încercare pe cel credincios, pentru a-i întări caracterul, credința. Satana, așa cum a făcut în cazul lui Iov și al Domnului Hristos în pustie, a făcut acest lucru cu scopul de a-i face să-și piardă nădejdea, credința și a triumfa asupra-le.

2. Ce este spus despre credinciosul întrecitei solii îngerești? Apoc. 14,12.

„Acei care primește solia îngerului al treilea, dezvoltă în viața lor calitatea îndelungei răbdări, care îi va face în stare să rămînă credincioși lui Dumnezeu. Este triumful credinței ce face în stare pe credincios să suporte ispitele și astfel să fie biruitor, să fie dat morții în fiecare zi și totuși să trăiască, să poarte crucea și astfel să cîștige coroana slavei”.

3. Care trebuie să fie punctul final în dezvoltarea caracterului? Iacob 1,4.

„Domnul dorește ca poporul Său să stea cu mult deasupra intereselor egoiste. El dorește ca ei să biruiască ispitele ce le întîlnesc. El cheamă la o comuniune a sfinților. El dorește ca cei ai Săi să rămînă sub conducerea Sa. El va plînuși și va fasona materialul pentru templul Său, pregătînd fiecare piesă în parte ca să se potrivească strîns una cu alta, pentru ca locuința să fie în întregime perfectă și să nu-și lipsească ceva”.

4. Cînd ispitele vin asupra celui credincios, unde poate acesta găsi înțelepciunea și puterea de care are nevoie spre a fi biruitor? Iacob 1,5; Prov. 3,3-6.

„Sprijiniți-vă, iubiți frați — numai pe propria voastră înțelegere a lucrurilor în lupta împotriva ispitei în timp ce vă faceți drum prin lume și veți culege necaz și dezamăgire. Încredeți-vă în Domnul cu toată inima și El vă va conduce pașii voștri în înțelepciune, iar interesele voastre vor fi asigurate pentru viața aceasta și pentru cea viitoare”.

5. Ce trebuie să facă credinciosul pentru a avea înțelepciune? Iacob 1,5 pr.p. Mat. 7,7-8.

„Trebuie să ne unim în a căuta ajutorul și favoarea Celui ce a zis: cereți și vi se va da; căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide... Să venim deci în credință la Dumnezeu, cerînd asistența și ajutorul Duhului Sfînt... Fie ca cererea noastră să fie amestecată cu laude și mulțumire”.

6. Ce condiție se cere pentru obținerea înțelepciunii divine? Iacob 1,6 p.p.

Cererea aceasta pentru înțelepciune divină, nu trebuie să fie o rugăciune lipsită de importanță, și care să fie uitată de îndată ce a fost încheiată. Ea trebuie să fie rugăciunea care să exprime puternica și călduroasa dorință a inimii, izvorînd din conștiința lipsei de înțelepciune de a determina voința lui Dumnezeu. Dacă răspunsul nu este imediat simțit, nu obosi așteptînd. Prinde-te bine de făgăduința divină — veghează și roagă-te. Fii statornic și rugăciunea îți va fi ascultată.

7. Care vor fi urmările indoielilor noastre asupra rugăciunii? Iacob 1,6 u.p.

„Făgăduința Sa este pentru cei credincioși, pentru cei care sînt binevoitori a urma în totul pe Domnul. Dumnezeu nu forțează voința nimănui; de aceea El nu poate conduce pe cei ce sînt prea mindri spre a mai putea fi învățați și care sînt porniți cu îndărătni-

cie să aibă propria lor cale. Cu privire la cel ce are o astfel de atitudine deficitară — care caută să urmeze propria sa cale, în timp ce mărturisește a face voia lui Dumnezeu — este scris: „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Dumnezeu“. Iacob 1,7.

8. Ce dă pe față o astfel de atitudine cu privire la făgăduințele lui Dumnezeu? Iacob 1,8; compară cu Mat. 6,24.

„Îndemnul este dat — curățiți-vă inimile, oameni cu inima împărțită. În timp ce mărturisesc a fi creștini, mulți nu au sentimentele lor îndreptate asupra lui Dumnezeu. Ei sînt cu inima împărțită, încercînd să slujească și lui Dumnezeu și lui Mamona. După toate aparențele ei slujesc lui Dumnezeu, dar în același timp, în inima lor, se supun ispitelor lui Satana și încurajează păcatul. Ei pot rosti cuvinte mai lunoase decît unțdelemnul și totuși inimile lor sînt pline de răutate și înșelăciune în toate practicile lor. Mărturisind a fi drepti, ei au totuși o inimă desnădăjduit de rea“.

9. Ce răsplată este oferită credinciosului ce trece cu bine peste ispitele vieții? Iacob 1,12; Mat. 24,13.

STUDIUL 2

ȘI NU NE DUCE PE NOI ÎN ISPITĂ

8 ianuarie 1972

Romani 6,23

„Nu este posibil, pentru noi, a aprecia pe deplin, așa cum ar trebui s-o facem, măreția iubirii lui Dumnezeu și nevoia noastră după o continuă comuniune cu Mintuitorul, decît dacă ajungem să ne dăm seama de adevărata natură și origine a ispitei, cum și de remediul dat de cer pentru biruirea ei“.

1. Ce avertizare este dată celui credincios cu privire la ispită? Iacob 1,13 p.p.

„Ispita este ademenirea spre păcat, și aceasta nu pornește de la Dumnezeu...“

„În marea Sa iubire, Dumnezeu caută să dezvolte în copiii Săi bunătatea cea prețioasă a Spiritului Său. El îngăduie să ne izbim de obstacole și greutăți, nu ca o cursă, ci ca o mare binecuvîntare a vieții noastre spirituale. Fiecare ispită biruită, ne dă o nouă experiență spirituală și ne situează pe o poziție mai avansată în lucrarea de clădire a caracterului creștin. Credinciosul care prin putere divină rezistă ispitei satanice, descoperă tuturor eficiența harului lui Hristos în viața Sa“.

2. De ce este nelogic a susține că încercările și ispitele vin de la Dumnezeu? Iacob 1,13 u.p.

O altă traducere a Sfințelor Scripturi, redă astfel Iacob 1, 13: „Căci Dumnezeu n-are nimic de-a face cu răul“. Expresia grecească redată aici „nu poate fi ispitit“, explică o lipsă a experienței în ceea ce privește ispită, și deci că Dumnezeu nu a cunoscut răul prin experiență. El a fost așa cum autorul epistolei către Ebrei arată: „ispitit în toate lucrurile ca și noi dar... fără de păcat...“ și de aceea El nu poate „să n-aibă milă de slăbiciunile noastre“. Ebrei 4,15. Dar nu la această experiență a ispitei se referă Iacob. Ci mai degrabă — așa cum prezintă alte traduceri — se referă la faptul că „Dumnezeu nu este atins de ceea ce este rău — căci este irațional a atribui lui Dumnezeu, ispitirea lui Dumnezeu“.

„Iacob arată că este de neconceput ca Dumnezeu să ispitească pe oameni spre a-i face să păcătuiască. El nu poate fi ispitit cu dorința de a ispitii pe oameni, ca aceștia să facă rău“.

3. Ce putem face ca să evităm ispita? Ce va face atunci Dumnezeu pentru noi? Matei 26,41; 1 Cor. 10,13.

Dacă ne predăm lui Dumnezeu, atunci noi avem asigurarea că El — nu va îngădui să fim ispițiți peste puterile noastre; ci odată ispita venită, El a pregătit și mijlocul să ieșim din ea, s-o putem răbda — s-o putem infrînge în viața noastră.

4. De ce ispitirile Satanei apelează așa de des la inima noastră? Iacob 1, 14; Ieremia 17,9.

„Fiecare este ispitit atunci cînd este atras și ademenit de poftele lui. El este abătut de la calea vir-

tuții și a binelui, urmărind propriile lui înclinații. Dacă posedăm integritate morală, atunci cele mai puternice ispite vor fi zadarnice. Este partea Satanei aceea de a ispitii, dar este partea celui credincios, lucrarea noastră, aceea de a i ne supune sau nu. Nu stă în puterea întregii oștiri satanice să forțeze pe cel ispitit ca să păcătuiască. Deci nu există nici o scuză pentru păcat“.

5. Cum definește Iacob ispita? Iacob 1,14.

„Ce este ispita? Ea este mijlocul prin care aceia care pretind că sînt copii ai lui Dumnezeu sînt încercați și puși la probă... Dumnezeu îngăduie ispitei să vină asupra celor credincioși ca aceștia să-și dea seama că El este sprijinul lor. Dacă ei se lipeșc de El atunci cînd sînt ispițiți, El îi întărește ca să facă față ispitei. Dar dacă ei se supun ispititorului, neglijînd a se apropia de Ajutorul lor Atotputernic, atunci ei sînt biruiți. El nu fac dovada că o umblă în căile lui Dumnezeu“.

6. Care este rezultatul nutririi dorințelor inimii fi-rești? Iacob 1,15.

„Dacă credincioși fiind vrem să nu păcătuim, atunci trebuie dintr-un început să ne ferim de păcat. Fiecare dorință și pasiune trebuie să fie sub controlul rațiunii și conștiinței sfințite. Fiecare gînd nesfințit trebuie să fie imediat îndepărtat. În cămăruța noastră, urmași ai lui Hristos, să ne rugăm cu credință și din toată inima. Avem nevoie de ajutorul divin, dacă dorim să fim biruitori în viața noastră spirituală.“

„Toți trebuie să punem strajă sentimentelor noastre, căci de nu, Satana va ciștiga biruință asupra lor, căci ele sînt căile sufletului“.

7. Avînd în vedere natura înșelătoare a ispitei, ce avertizare dă Iacob fiilor credinței? Iacob 1,16.

„Scopul studiat al lui Satana, este acela de a orbi ochii credinciosului în ceea ce privește partea lui Dumnezeu, din istoria păcatului. Iacob nu dorește ca să creadă cumva creștinii că Dumnezeu este răspunzător pentru păcat și relele pe care le produce acesta“.

8. Ce ne este spus că vine de la Dumnezeu, ca o dovadă că El nu ispitește pe nimeni? Iacob 1,17 p.p. Mat. 7,11.

În loc de a ispitii pe oameni să facă ce este rău, Dumnezeu este izvorul a tot ceea ce este bun.

9. Ce asigurare dă Iacob cu privire la statornicia lui Dumnezeu? Iacob 1,17 u.p.; Ps. 89,34; Ebrei 13,8.

„Curcubeul de deasupra tronului lui Dumnezeu este o asigurare că El este credincios; că în El nu este nici o schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit împotriva Lui și nu sîntem demni de favoarea Lui, și totuși chiar El a pus pe buzele copiilor Săi cea mai minunată dintre cereri:“

„Pentru numele Tău, nu nesocotii, nu necinstii scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legămîntul Tău cu noi!“ Ieremia 14, 21. El însuși S-a legat să asculte strigătul nostru atunci cînd venim la El, mărturisindu-ne nevrednicia noastră și păcatul. Onoarea tronului Său este pusă în joc; pentru împlinirea cuvîntului Său față de noi“.

10. Știind ce a făcut Dumnezeu pentru cel credincios, ce trebuie să facă acesta? Ce apărare împotriva ispitei ne-a dat Dumnezeu? Iacob 1,18-21; Ebrei 4,12.

„Nu a fost nimic în El, în Domnul Isus, ce să răspundă satisfacțiilor lui Satana. El nu a consimțit la păcat. Nici chiar printr-un gînd nu s-a supus ispitei. Tot astfel poate fi și cu noi... Atita timp cit sîntem uniți cu El prin credință, păcatul nu mai are nici o stăpînire asupra noastră. Dumnezeu întinde mîna Sa, după mîna credinței din noi, ca s-o îndrepte spre a se prinde puternic de divinitatea Domnului Hristos, pentru ca noi să putem obține perfecțiunea caracterului. Și Domnul Hristos ne-a arătat cum se poate înfăptui aceasta. Prin ce mijloace a biruit El în conflictul cu Satana? Prin Cuvîntul lui Dumnezeu... Fiecare făgăduință din Cuvîntul lui Dumnezeu este a noastră. Noi trebuie să trăim prin orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu. Cînd sîntem asaltați de ispite, să nu primim la împrējurări sau la slăbiciunile firii, ci la puterea Cuvîntului. Toată puterea Lui este și a noastră. „String (ascund, după alte traduceri) Cuvîntul Tău, în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“, spune psalmistul.“

CARACTERUL PRACTIC AL EXPERIENȚEI CREȘTINE

15 ianuarie 1972

Mat. 7,21

„Creștinismul nu este un crez care să fie învățat; ci este o viață care trebuie trăită. Domnul Isus... „umbra din loc în loc, făcea bine, și vindea pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El“. Fapte 10,38. Acesta este privilegiul și responsabilitatea celor ce se numesc creștini.

1. Ce atitudine sint sfătuiți credincioșii să aibă față de voința descoperită a lui Dumnezeu? Impotriva cărui lucru sint ei avertizați? Iacob 1,22 p.p.

„Motivul pentru care creștinii nu au adesea, mai multă putere spirituală, se datorește faptului că ei mărturisesc adevărul, dar... nu-l practică. Ei nu manifestă decît puțină credință și încredere în Dumnezeu... Dacă am ajunge să ne dăm seama de importanța adevărului pe care mărturisim a-l crede, atunci vom simți că avem o responsabilitate cu rezultate veșnice.

2. Care este rezultatul neglijării sfatului de a fi creștini adevărați? Iacob 1,22 u.p. compară cu Apoc. 3,17.

Solia laodiceană se aplică tuturor acelor care mărturisesc a ține Legea lui Dumnezeu și totuși nu sint implințitorii ei. În nimic noi nu trebuie să fim egoiști. Fiecare fază a vieții de creștin trebuie să fie o reprezentare a vieții Domnului Hristos. Dacă nu va fi, atunci vom auzi teribilele cuvinte „nu vă cunosc“.

3. Cum a ilustrat Domnul Isus primejdia de a auzi dar a nu face? Mat. 7,21-27; compară cu Romani 2,13; 1 Ioan 3,7.

4. Cu ce este comparat ascultătorul uituc? Iacob 1,23.

„Legea este marea oglindă morală a lui Dumnezeu. El trebuie să-și compare cuvintele, spiritul și noțiunile sale, cu Cuvîntul lui Dumnezeu“.

5. Care este rezultatul atitudinii pasive față de adevăr? Iacob 1,24.

Ascultătorul uituc, pasiv, „el nu a primit impresiile făcute asupra sa atunci cînd a comparat cursul acțiunilor sale cu marea oglindă morală. El nu a văzut defectele caracterului său. El n-a făcut reforma necesară și uitînd cu totul impresiile făcute asupra sa, el nu a mers pe calea lui Dumnezeu, ci pe propria sa cale, continuînd a rămîne neschimbată, neavînd loc în viața sa lucrarea nașterii din nou“.

6. Care este rolul legii lui Dumnezeu în legătura cu păcatul? Romani 3,20-22.

„Așa cum este folosită de scriitorii Bibliei, expresia „lege“ cuprinde toată voința descoperită a lui Dumnezeu, în mod deosebit prezentate în scrierile lui Moise, primele cinci cărți ale Vechiului Testament. Numai o reprezentare exterioară a cerințelor lui Dumnezeu, spune apostolul Pavel, este fără de valoare, aceasta înseamnă legalism. Prin „lege“ credinciosul ajunge la „cunoașterea păcatului“ dar el poate spera că obține îndreptățirea numai prin „neprihănirea lui Dumnezeu, care se capătă prin credința în Isus Hristos“, despre care dă mărturie „legea și profeții“.

7. Ce dorință se produce în cel păcătos prin cunoașterea faptului că este rob al păcatului? Romani 7,23-24.

„Este imposibil ca — prin noi înșine — să scăpăm din groapa păcatului în care ne-am aprofundat. Inimile noastre sint rele și nu le mai putem schimba... „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună“. Rom. 8,7. Trebuie să fie o putere care să lucreze dinlăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca să putem fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate înviora facultățile lipsite de viață ale sufletului“.

8. Cum descrie Iacob pe cel ce face ceea ce este scris în legea desăvîrșită a slobozeniei? Iacob 1,25; compară cu Ioan 13,17.

„Acei care au o adevărată dragoste față de Dumnezeu, vor manifesta o puternică dorință a cunoaște voia Sa și a o îndeplini... Copilul care iubește pe părintii săi, va arăta această iubire, printr-o ascultare

de bună voie, dar copilul egoist, nerecunoscător, va căuta să facă cit mai puțin cu puțință pentru părinții săi, pe cînd în același timp, el dorește să se bucure de toate privilegiile ce se acordă celui ascultător și credincios. Aceeași diferență se vede printre aceia care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu. Mulți dintre cei ce știu că sint obiecte ale iubirii și grijei Sale și care doresc să primească binecuvîntarea Sa, nu găsesc nici o plăcere în a face voia Sa. Ei consideră terințele lui Dumnezeu ca fiind niște restricții neplăcute, iar poruncile Sale un jug foarte greu. Dar cel care în adevăr caută sfințirea inimii și a vieții, își găsește plăcerea în legea lui Dumnezeu, și este nemulțumit numai de faptul că este așa de departe de împlinirea cerințelor ei“.

9. Cum este posibil a cunoaște dacă religia cuiva este adevărată — dacă a fost transformat prin harul lui Dumnezeu? Iacob 1, 26; Matei 12,35-37.

10. Ce parte au în religie faptele de milă și iubire? Iacob 1,27; Isaia 58, 6,7; Matei 25, 34-40.

Prin dragostea și slujirea noastră în favoarea copiilor Săi în nevoie, noi ne dovedim sinceritatea iubirii noastre față de El. A-i neglija, însemnează a ne declara ca fiind niște discipoli falși, niște străini față de Domnul Hristos și iubirea Sa“.

„Religia practică împrăștie pretutindeni parfumul ei. Este o mireasmă de viață spre viață“.

„Numai cei curați și sfinți vor putea fi recunoscuți ca fiind ai Săi. Aceia care au fost curați și albiți și s-au păstrat neîntinați față de păcat, vor fi recunoscuți ca fiind ai Săi“.

STUDIUL 4

PĂCATUL PĂRTINIRII SAU AL FAVORITISMULUI

22 ianuarie 1972

1 Cor. 1,30

Cuvîntul inspirat ne sfătuieste: „Citiți al doilea capitol al istoriei lui Iacob. Practicați adevărul în viața voastră zilnică și veți cunoaște lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu s-o faceți“.

Iacob capitolul 2 de care ne ocupăm în acest studiu, subliniază adevărul că Dumnezeu este împotriva discriminării, de orice natură ar fi ea și că adevărații Săi urmași, trebuie să dea pe față un spirit de simpatie și dragoste față de toți oamenii.

1. Cum sfătuieste apostolul Iacob pe credincioși să lină credința lui Isus? Iacob 2,1; compară cu Faptele 10,34.

Într-o solie care se subliniază principii valabile aplicabile în toate situațiile, serva Domnului spune: „Cei care leagă sentimentele și interesele lor de o persoană sau două, în favoarea lor și în dezavantajul celorlalți, nu trebuie să mai rămînă în serviciul lor nici măcar o zi. Această părtinire nesfințită, față de anumite persoane cărora le place fantezia, negliind pe ceilalți care sint conștiincioși și temători de Dumnezeu și mai de valoare în fața Sa, este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu consideră de valoare, aceea să considerăm și noi. Podoaba unui spirit blind și liniștit, El îl consideră de o mai mare valoare decît frumusețea exterioară, podoba sau bogăția“.

2. Asupra cărui aspect al iubirii față de Dumnezeu atrase atenția Domnul Isus în cuvîntarea Sa de pe muntele fericirilor? Mat. 5,45.

„În viața și învățăturile Sale, Domnul Hristos a dat o desăvîrșită exemplificare a slujirii dezinteresate care își avea originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Creînd lumea și susținînd toate lucrurile, El slujește în mod constant pentru alții... Domnul Isus a primit să stea în fruntea noastră, pentru ca prin exemplul Său să ne poată învăța ce înseamnă a sluji... El a slujit tuturor, servind tuturor. Astfel El a trăit legea lui Dumnezeu și prin exemplul Său a arătat cum trebuie să o ascultăm“.

3. Cum au dat pe față unii dintre primii creștini părtinire în comportamentul lor? Iacob 2,2,3.

4. În asemenea cazuri ce dă pe față părtinirea? Iacob 2,4.

„Apostolul numește pe cei ce se comportă cu părtinire „judecători“ pentru că ei și-au exprimat judecata, prin comportamentul lor. Ei au judecat după niște principii necreștine. Judecata lor în a face deo-

se bire între oameni, a fost bazată pe un fals sens al valorilor. Pentru un adevărat creștin, Golgota, este marele egalizator.

5. Care este principiul călăuzitor al legii ? Iacob 2,8 ; compară cu Romani 13,10.

6. Cum privește Dumnezeu părtinirea (favoritismul) ? Iacob 2,9.

Iacob sugerează faptul că aceia care dau pe față respect și considerație, căutând la fața omului, unora ca acestora, le lipsește iubirea ce trebuie să caracterizeze pe toți adevărații creștini. Ei dau greș în a înțelege că „legea iubirii ce se jertfește, este legea vieții pe pământ și în ceruri“.

7. Care este rezultatul nesocotirii chiar și a unei porunci din legea lui Dumnezeu ? Iacob 2,10-11.

„Chiar de la începutul marelui lupte din ceruri, scopul lui Satana a fost acela de a răsturna legea lui Dumnezeu. Pentru înfăptuirea acestui lucru s-a răscolat el împotriva Creatorului și deși a fost aruncat afară din ceruri, el a continuat totuși aceeași lucrare aici pe pământ. A înșela pe cei credincioși, a-i determina să calce legea lui Dumnezeu, iată scopul pe care l-a urmărit el cu încăpăținare. Fie că acest lucru va fi îndepli-

nit dînd la o parte toată legea, fie respingînd una din percepțiile ei, rezultatul va fi în cele din urmă același. Cel care greșește „într-o singură poruncă“, manifestă dispreț pentru întreaga lege ; influența și exemplul său sînt de partea păcătuirii și se face vinovat de toate“. Iacob 2,10.

8. Care va fi comportarea acelor care recunosc principiul adevăratei libertăți întrupat în legea lui Dumnezeu ? Iacob 2,12 ; compară cu Ioan 14,15 ; 15,10,14 ; 1 Ioan 5,3.

„Singura condiție pe baza căreia este posibilă liberarea celui credincios de păcat, este aceea de a deveni una cu Hristos. „Adevărul te va face slobod“, iar Domnul Hristos este adevărul. Păcatul poate triumfa numai prin slăbirea voinței și nimicirea libertății sufletului. Supunerea față de Dumnezeu însemnează restaurarea... adevăratei demnități a celui credincios. Legea divină, față de care sîntem aduși în supunere, este „Legea slobozeniei“. Iacob 2,12.

9. Cum încheie discuția sa cu privire la păcat și părtinire ? Iacob 2,13 ; compară cu Matei 25, 41-46 ; Galateni 6,7-10.

Curierul
ADVENTIST